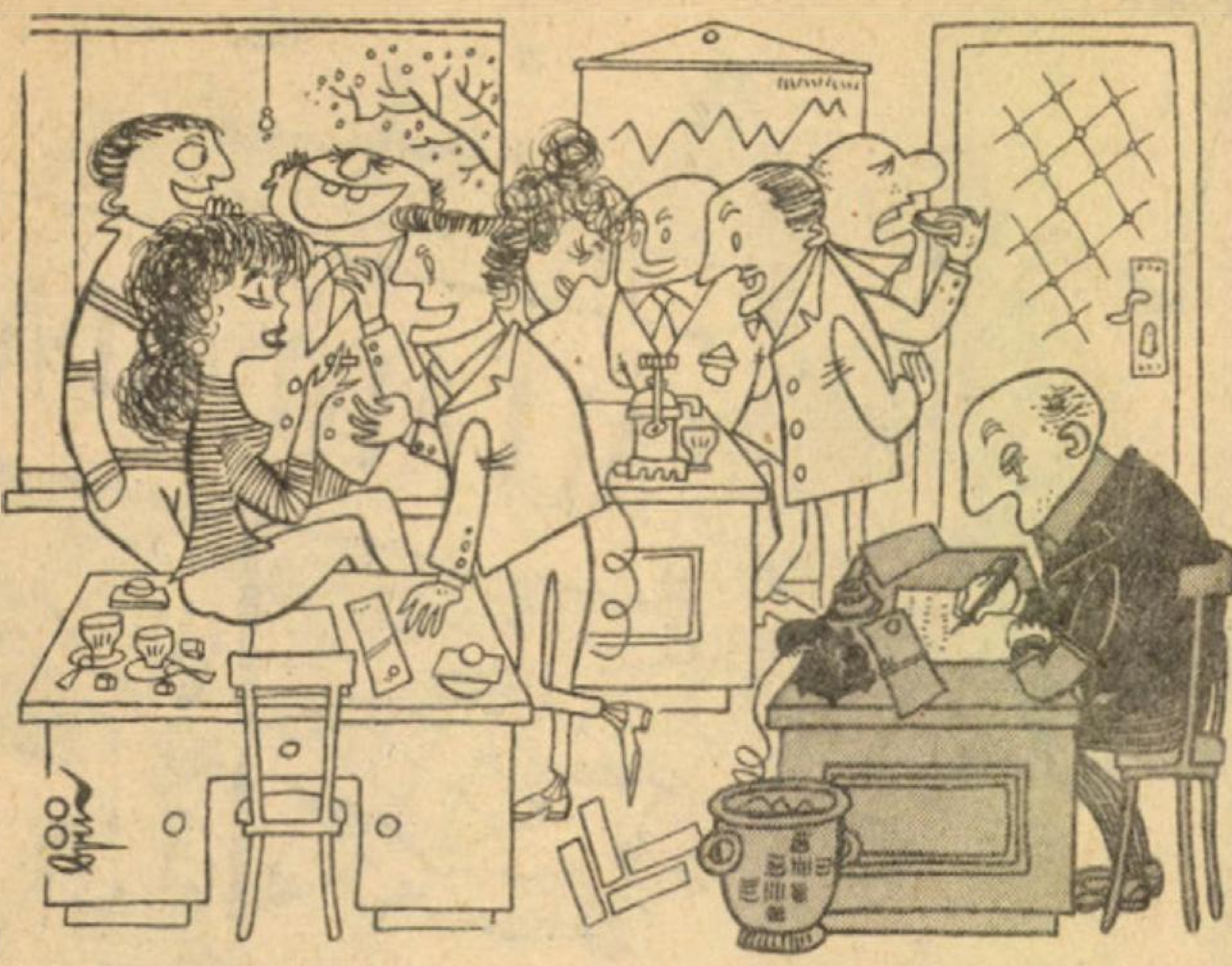
XVII. évfolyam 18. szám. Ára: 1 forint 1961. május 4

Szegő Gizi rajza

— Hallják!? Tekintettel lehetnének az óvodásokra!...

Egy hivatalban

A társadalmon kívül

Modern gyóntatás

– És hova tüntetted el a nyereségrészesedést?

Frontátvonulás

Hegedűs István rajza

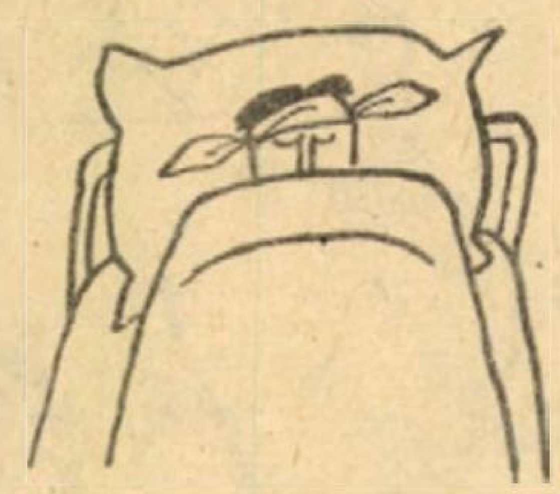
Egy kissé idegesek vagyunk ; ; ;

Két apróság

Hipochondria

Olvastam egy érdekes tanulmányt a hipochondriáról. Az orvos-író szerint a betegség beképzelése kóros állapot: a hipochonder nem tud szabadulni attól a kényszerképzettől, hogy valami olyan betegsége van, amiben valójában nem szenved.

Ismerjük a legtöbb laikusnak

azt a képességét, hogy ha valamely betegségről orvosi szakleírást olvas, azonnal felleli önmagánál is az összes tünetet. Magam is birtokában vagyok ennek a képességnek, s most, hogy a hipochondriáról bővebb ismertetést kaptam, azonnal felismertem azt az igazságot, hogy én is hipochonder vagyok. Persze, lehet, hogy ez csak képzelődés, és valójában nem is vagyok hipochonder, csak úgy hiszem. Ez esetben viszont kétségtelenül hipochonder vagyok, mert nem létező kóros állapotot észlelek magamon.

Most itt állok, és végül is nem tudom, hogy tényleg hipochonder vagyok-e, vagy csak egyszerűen hipochonder vagyok?

Tanuló vezető

Elnézem az utcán azokat a személy- és teherautókat, amelyeken nagy tábla hirdeti: „Tanuló vezető". A táblának csodálatos varázsa van. Szabad a kérdéses kocsinak lassan járnia, mikor mögötte mindenki sietne, szépen elkerülik, és közben nem kiáltanak rá semmiféle gorombaságot. A rendőrök is elnéző mosollyal figyelik, biztosan fel sem írják, ha valami kisebb közlekedési hibát követ el, hiszen – „Tanuló vezető". Valahogy úgy bánnak vele, mint a gyermekkel, vigyáznak rá, féltő aggodalommal kísérik minden mozdulatát, ha nagy tumultusba kerül, legszívesebben átvezetnék a keresztezésen, hogy baja ne essék.

Annyira megirigyeltem ezt a kivételes bánásmódot, hogy elhatároztam: csináltatok egy pár táblát, s azokat a szükséghez képest váltogatva rakom magamra. Ha utcára megyek, felteszem

a „Tanulő gyalogjáró" feliratot, ha szerkesztőséget látogatok, akkor „Tanuló humorista", ha adóhivatalt, akkor „Tanuló ügyfél" leszek. Beláthatatlan perspektíva!

Csak attól félek, hogy ha gyermekeim ezt meglátják, azonnal rajzolnak maguknak is egy-egy táblát, amin az lesz, hogy „Tanuló tanuló".

Vidrányi István

ŐSTÖRTÉNET

Származásunk

Ádám apánk nemzé vala
Ábelt meg a gonosz Káint,
S talán néhány leányzót is,
Ezek a mi ősanyáink.

Vajon annyi rokon között
Kivel kezdték el a flörtöt?
Illetékes férfiember
Csak az úr volt, meg az ördög : :

Vízözön

Búsan látta Isten, hogy a világ romlott,
Szánakozó könnye negyven napig omlott.
(Részvétét csak Noé köszönte, az árva,
Ugyanis a többi megfulladt az árba'.)

Darvas László

ÚJ MUNKAHELY

A múlt hó közepén hozzájárulással beléptem a Húsklopfoló Gyárba. Kérgesi főosztályvezető karon ragadott, és pár szó kíséretében átnyújtott egy simára nyalt frizurájú, klottköpenyes férfinak:

– Bemutatom önnek az új kollégát. Ismertesse meg a belső rendünkkel, legyen segítségére a munkájában – mondta Kérgesi, és barátságos biccentés után eltűnt.

– Ez lesz az íróasztala – mutatott kartársam egy dióbarna alkalmatosságra. – Az első fiókban találja az anyagkiutalási listákat. Közvetlen alatta disznósajt van és hónaposretek. Még az elődje hagyta ott. Ebbe a főkönyvbe kell beiktatni három másolattal a havi feketekávé fogyasztást. Szereti a feketekávét?

– Nagyon – bólintottam.

– Akkor majd remekül megértik egymást Jolánka kolléganővel. Ő a legjobb kávéfőzőnő a szobában.

– Ha egy munkás bejön anyagkiutalásért, akkor mi a teendő? – kérdeztem kíváncsian.

– Mélyen az illető szemébe néz, és átküldi Gortvai kollégához. Gortvainak majd később mutatom be. Vele szoktunk délelőtt barkochbázni a könyvelésben. Tud barkochbázni?

– Az előző munkahelyemen mással foglalkoztunk...

– Majd beletanul – intett jóakaratúan. – Szokott telefonálni?

– Olykor.

– Ha telefonálni akar, akkor lemegy a földszintre, a bérelszámoló mellett van egy kitömött rénszarvas, ott balra kanyarodik, és egyenesen kijut az utcára. A szomszédos eszpresszóban kitűnő telefonkészülék található és friss túrós. Az ebédidő déli tizenkettőtől fél egyig tart. Ha visszafelé a padlásfeljárón át jön, akkor háromnegyed egy is lesz, míg visszaér a szobába.

– Mégis, mi lesz a munkám? – érdeklődtem.

– Az első időben figyelni kell, nem jön-e valaki a folyosón. Ha közelednek, akkor kettőt köhög. Így nem érhet bennünket meglepetés.

– Egy ilyen nagy üzemben mégis akadhat néha valami sürgős elintézni való – jegyeztem meg tisztelettel.

– Ha sürgős elintézni valója van, a folyosón jobbra a harmadik ajtó. Egyébként a mosdóba délelőtt tizenegy órakor gyönyörűen besüt a nap. Ha kinéz az ablakon, a budai hegyek smaragdzöld lankáit látja. Ilyenkor már virít a kikirics, nyílik a mélylila orgona – suttogta ábrándosan, és megkérdezte: – Szereti a természetet?

– Szeretem.

– Remélem, jól fogja érezni magát nálunk. Tudja, egész rendes hely ez az üzem, csak egy baj van – jegyezte meg kissé keserűen.

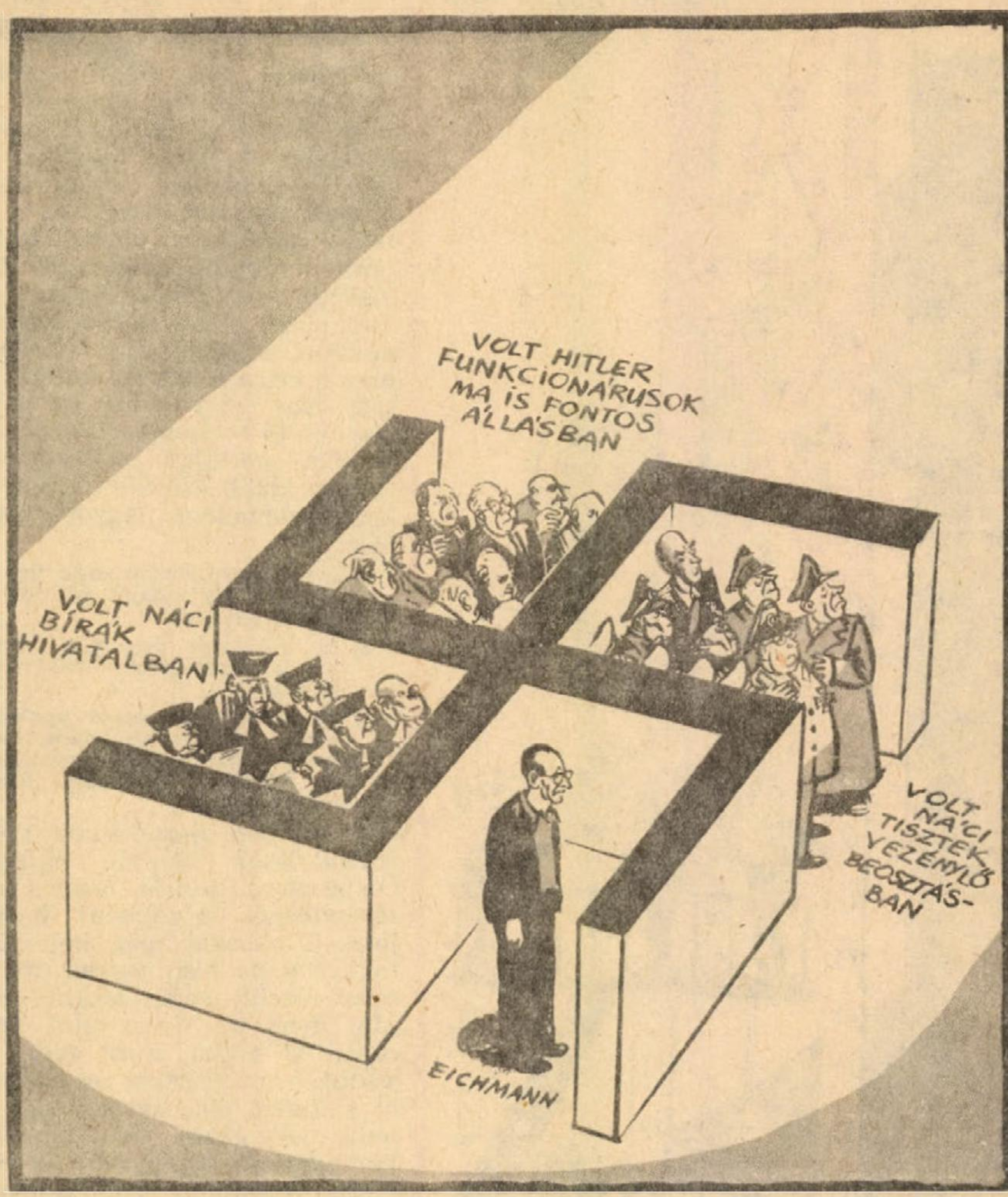
– Mi a baj? – kérdeztem.

– Az ember agyon gürcöli magát, és akkor elsején a pofájába vágnak ezerötszáz forintot!

Galambos Szilveszter

Vádlott és vádlott-társak

(Franklin rajza a londoni „Daily Mirror"-ból)

Korábban zárnak az éjszakai mulatók

Erdei Sándor rajza

– Tetszik tudni, a tervet azért teljesíteni akarjuk...

A csibeválogatási verseny margójára

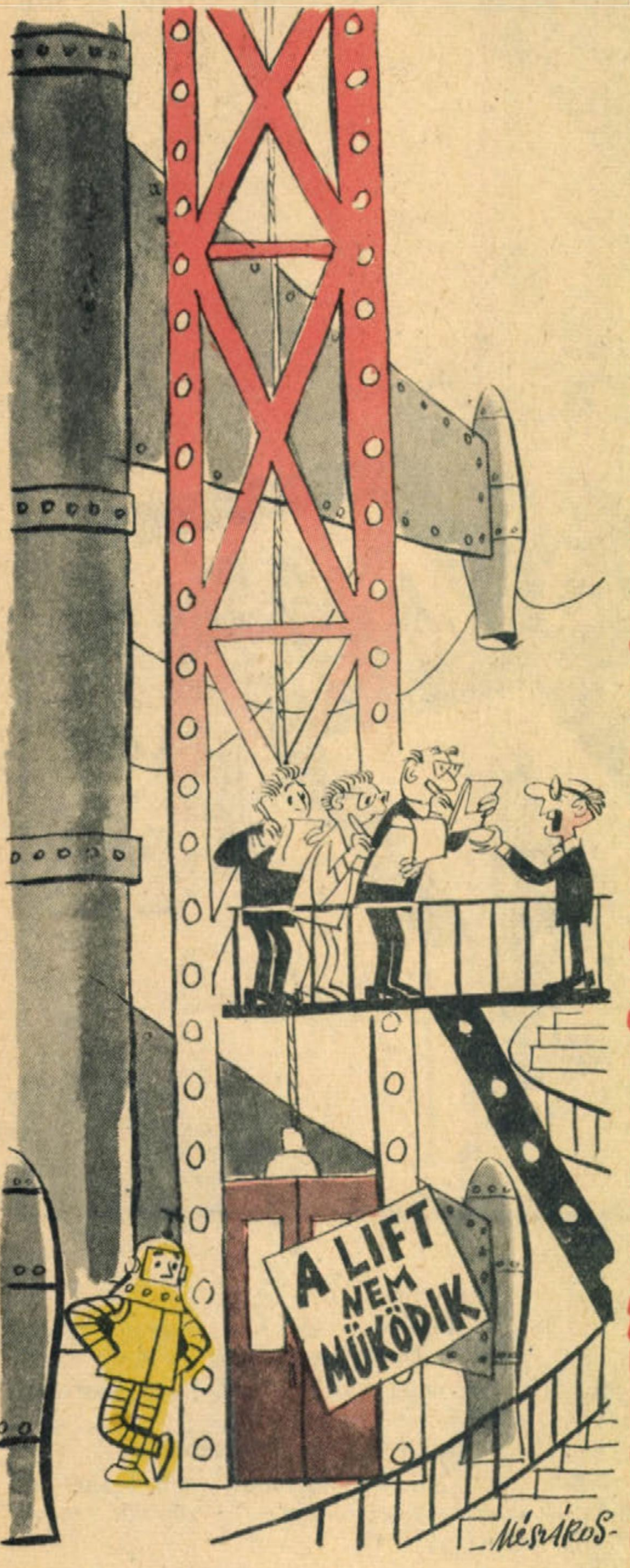
Várnai György rajza

– Hű srácok, olyan klassz állatkínzást tanultunk múlt szombaton a televízióban!...

Ha egyszer nálunk is lesz űrhajó

Mészáros András rajza

– Kartársak, a kilövést néhány nappal el kellett halasztanunk!

LEVÉL egy társas újításról

Tisztelt Uram!

Engedje meg, hogy kellőképp méltassam az Ön nagyszerű újítását, amely az építőipar szakmai köreiben oly nagy feltűnést keltett, és elismerést aratott. Önnek támadt ugyanis először az a zseniális gondolata, hogy hatalmas herkentyűgumó készleteink tárolásához magtárakat kellene építeni abból a két millió forintból, amelyet az illetékes minisztérium erre a célra a költségvetésbe állított. Már egymagában ez is korszakalkotó felfedezés! Ennél csak az Ön páratlan koncepciójára valló s alább következő elgondolásai érdemelnek nagyobb figyelmet:

a) **a magtárépítésnek csak úgy van értelme, ha valami jelentős újítással párosul;**

b) **az újításnak úgy van értelme, ha jelentős újítási díjat hoz a konyhára;**

c) **az újítás csak akkor hozhat jelentős díjat a konyhára, ha jelentős társújítók is részt vesznek a jelentős újításban, jelentős részesedésért.**

E röviden összefoglalt kitűnő elgondolások alapján nyújtotta Ön be azt az újítását, hogy a magtárépítésnél oszlopként használatos U-vasakat meg kell fordítani, vagyis alsó részük fölülre, felső részük pedig alulra kerüljön, mert az U-vas alul éppen olyan U alakú, mint felül. Továbbá a magtárakat az eddiginél öt méterrel magasabbra kell építeni, mert akkor jóval több herkentyűgumót lehet bennük elhelyezni, valamint, hogy a magtárakat pala tetővel kell befedni, de nem úgy, mint eddig, hanem úgy, mint ezután.

S miután Ön kimutatta, hogy ezekkel az újításokkal milyen rengeteg forintokat takarít meg a népgazdaságnak, továbbá kimutatta, hogy mennyivel több magtárépületet tud emelni a két millióból, mint bárki más tudott volna valaha is, továbbá kimutatta, hogy hány osztályvezetőt és hány igazgatót — éppen akiknek a telepére a magtárakat tervezték — tekint társújítónak, hozzákezdtek a korszerű magtárak építéséhez.

Azon melegében zseniális újításaiért kifizettek Önnek és újító társainak a megfelelő újítási díjskála szerint száztizenhétezer négyszázhuszonhárom forint hatvan fillért. Körülbelül még kétszer ennyit fizettek volna ki Önöknek törvényes újítási díjként, ha az egyik társújító igazgató vissza nem utalja a részére megküldött tizenegyezer forint újítási díjat, mondván, örül, hogy végre magtárt kap, ahol a herkentyűgumót tárolni tudja, nemhogy még olyan újításért vegyen fel pénzt, amiben neki semmi része sincs. Ezt a társújítót ugyanis Ön elfelejtette beavatni a társújításba. A visszautalt tizenegyezer forint nyomán a Felsőbb Illetékes Hely vizsgálatot indított. Ekkor derült

ki, hogy kár volt öt méterrel magasabbra építeni a magtárakat, mert tíz zsáknál több herkentyűgumót úgysem lehet egymás fölé rakni: a tizenegyedik zsák súlya ugyanis a legalsó zsákot hosszában kettérepeszti.

Ettől eltekintve minden stimmelt: az Ön újításaival pontosan olyan magtárakat építettek, mint annak előtte újítási díj nélkül.

Hová is jutna népgazdaságunk, ha mások sem lépnének az Önéhez hasonló újító és társas viszonyba egymással? Mert nem Ön az egyetlen ilyenféle zseniális újítónk. És szerencsére nem Ön az egyetlen, akinek alkalma van erről új beosztásában tartósan elmélkedni . . .

Földes György

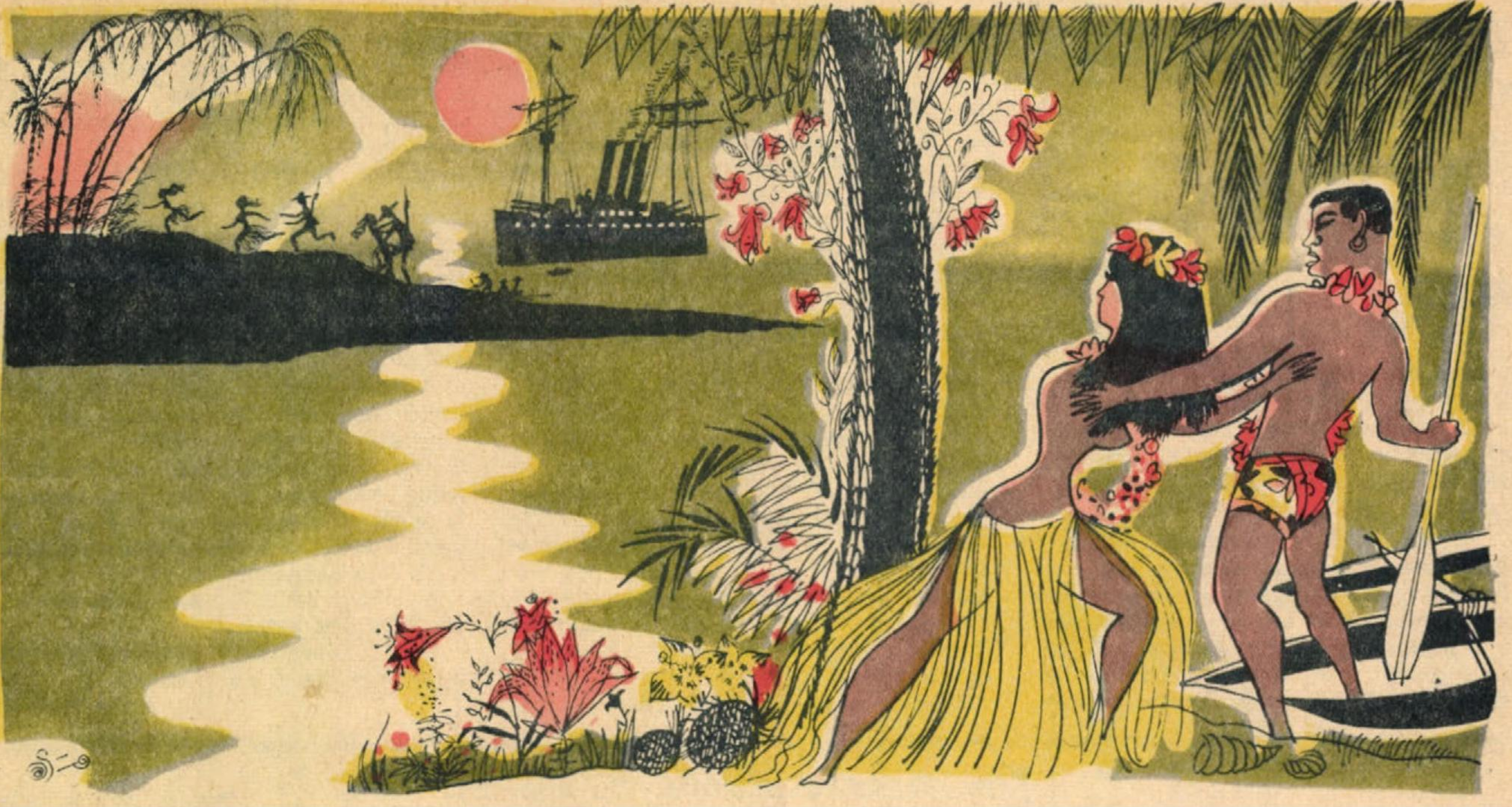
Jucika próbaúton

Pusztai Pál rajza

A gyarmatosítás történetéből!

Szűr-Szabó József rajza

– Meneküljünk! Már a szomszéd szigetre ért a civilizáció!

Nagy felelősség

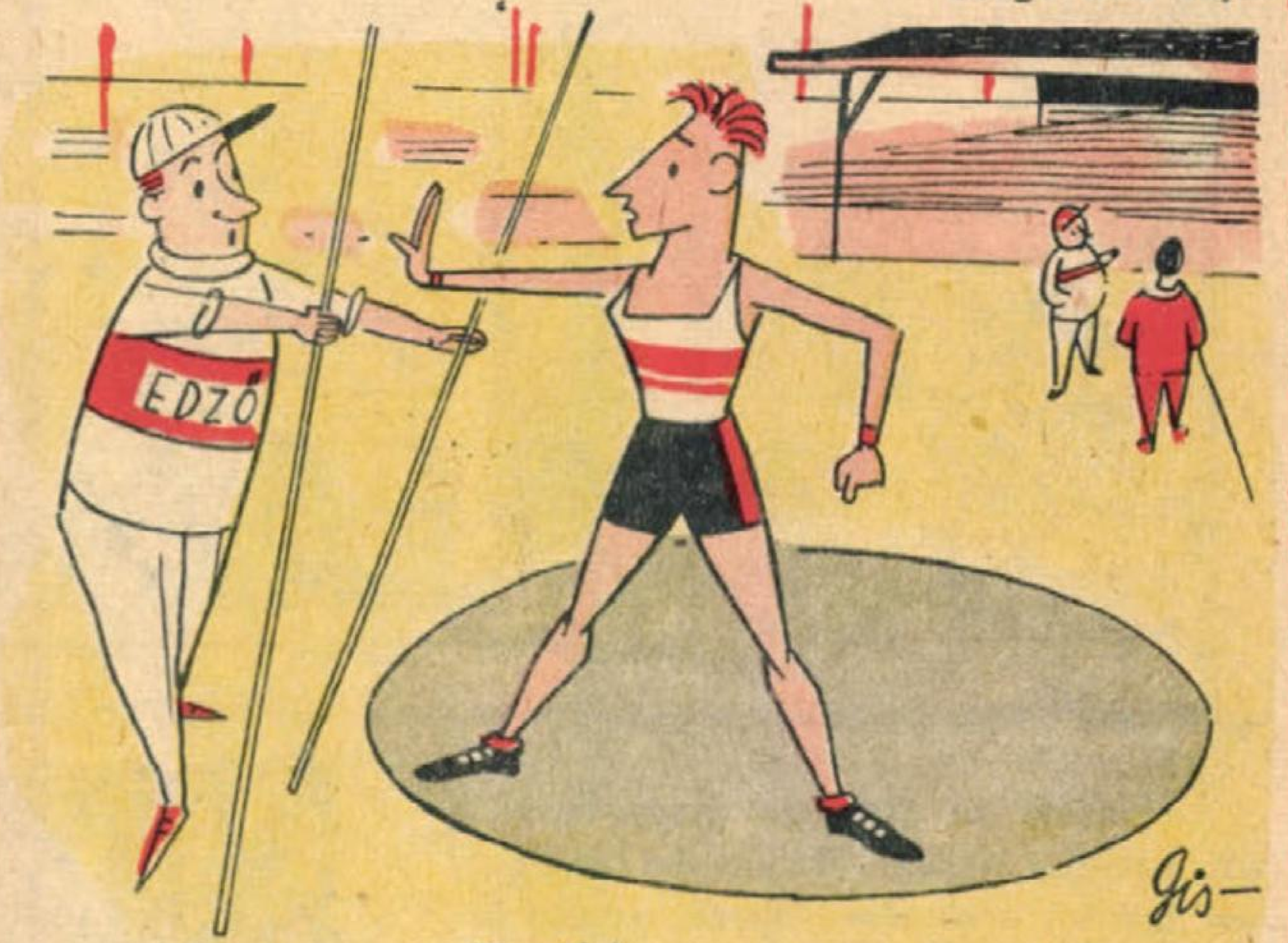
Várnai György rajza

– Mondja, esik kint?
– Azonnal megkérdezem a minisztériumot!...

Szórakozott sportoló

Szegő Gizi rajza

– Tessék!
– Kösz, most dobtam el!

Nem akarnak hazamenni a vendégek

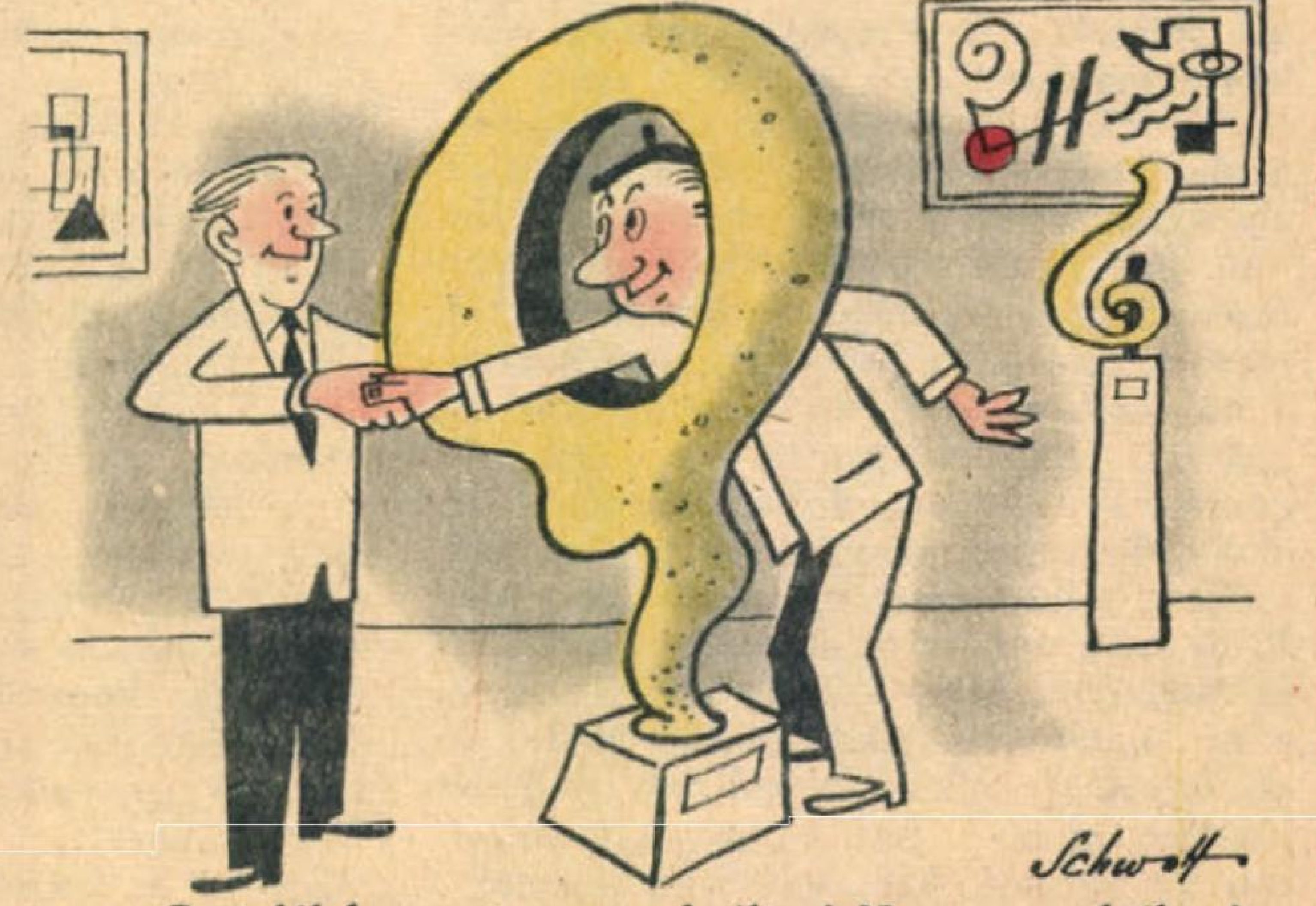
Szűr-Szabó József rajza

– Gyere be már, és olvass fel a verseidből!

Absztrakt kiállításon

Schwott Lajos rajza

– Gratulálok, mester, a szobrához! Nagyon praktikus!

A minisztériumból küldték

Amikor megjelent a Szószínház portáján, kék barchetruhát hordott, barna fémcsatos retikült, fekete magasszárú fűzőscipőt, s az ajkán egy félmondatot:

– A Minisztériumból küldtek, hogy...

Többet nem is kellett mondania; a portás azonnal feltelefonált a titkárságra, a főtitkár eléjött a portáig, liften vitték fel a félemeletre, az igazgató soron kívül fogadta, a munkaügyiről máris hozták a szerződtetési blankettát, és félve kérdezték, hogy háromezerkettő elég lesz-e, az évad hátralevő részére, sajnos, nem bír el többet a béralap, de majd jövőre... Ha addig, ugyebár, a Minisztérium ezt is el nem intézi.

Egyébként a személyzetis örömmel vette tudomásul, hogy öt gyereke van, és huszonkét éve tisztes özvegy – most már csakugyan semmi kétség sem volt, hogy a Minisztérium küldte. Amikor a főrendező megkérdezte, hogy mit szeretne játszani, szerényen szabadkozva közölte, hogy ő bizony már öregecske az ilyesmire, de ha mégis szabadna választania, gyerekkorában párszor jókat nevetett durákozás közben – mire a társalgóban rendeletileg tiltották le a huszonegyest; s alig itta meg az első üveg Almuskát a hátsó büfében, minden kolléganője undorral tolta el maga elől a harmadik féldeci rumot. Elvégre a Minisztérium csak tudja...

Az olvasópróbán elfogódottan kezelt híres pályatársaival, és még elfogódottabban olvasta a szerepét, amit persze annak tudtak be, hogy a meghatottságtól elhomályosodott a szemüvege – elvégre, akit a Minisztérium küld, az olvasni hibátlanul tud. A rendelkezőpróbán teljesen tájékozatlanul csetlett-botlott, de mielőtt az emlékpróbák bonyodalmaira került volna a sor, egy alapos meghűlés levette a lábáról, mire sietve beutalták egy elsőosztályú üdülőbe.

Mialatt üdült, a színház egész dramaturgi kara izgatottan keresett megfelelő darabot, amelyben majd felléptessék, s a kritikusokat előre informálták: „a Minisztériumból küldték...", úgyhogy a majdani bemutatkozását méltató jelzők („kiemelkedő", „markáns", „jellegzetes"; „átélt") már csiszolódtak a recenzori asztalokon.

Amikor megjött az üdülésből, természetesen az „Élő szóval, muzsikával" riportere fogadta, akinek elmondta, hogy minden nagyon szép volt, csak az üdülő társalgójában nem kefélték elég fényesre a parkettet, viszont tanult egy újfajta, gyors és olcsó mosásmódot pipereholmik számára.

Arra a kérdésre pedig, hogy „ugye azelőtt nem volt ilyen jó dolga egy művésznek?" – nyíltan közölte, hogy azt bizony nem tudja, mert művésznépnél eddig még soha se takarított, legutóbb is annál az előadónál volt bejárónő, aki aztán feloszlatta a háztartását, és beajánlotta őt a Szószínházhoz.

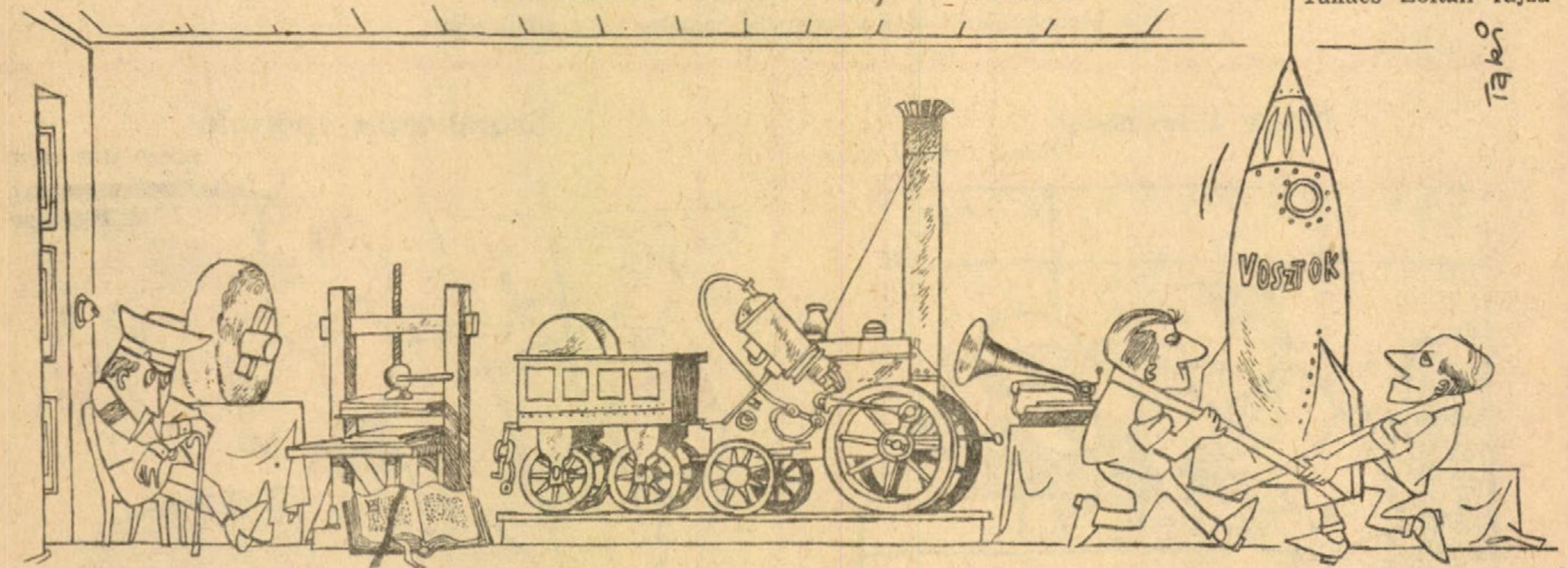
Merthogy ott abban az időben nézőtéri takarítónőket kerestek.

De ha mindenáron színésznét akarnak csinálni belőle, ő azt is eltűri.

Rácz György

Korszakalkotó találmányok kiállítása

Takács Zoltán rajza

Sakkdilemma

Olvasom az újságban, hogy indul a női sakkbajnokság. Figyelmem felületesen átsiklik a sorokon, azután zavart érzés fog el, mintha valamit ott felejtettem volna a sorok között.

Újra elolvasom a hírt. Igen, így van: női sakkbajnokság. Van külön férfi és van külön női sakkbajnokság.

Értek valamit a sporthoz, és ezért elfogadom. Mert van külön férfi- és külön női súlylökés. Egy gyenge nő nem lökheti olyan messzire a golyóbist, mint egy férfiú. Van férfi gyorsúszás és női gyorsúszás. Mert a fehérnép nem paskolhatja olyan tempóban a vizet, mint a férfiak. Van férfi és női síkfutás. Van férfi és női tornaverseny, sőt még a tornaszerek is részben mások. És helyes is, mert kérem, a nő szellemi téren egyenrangú lehet a férfival, de fizikailag soha. Van férfi birkózás és ökölvívás, de női birkózás és ökölvívás nincs, mert a nő ugyanolyan szellemi teljesítményre képes, mint a férfi, de nem tud, és ne is tudjon birkózni és ökölvívni. Mert – értsük már meg – a nő fiziológiája más, mint a férfié. A nő ugyanúgy alkalmas minden szellemi pályára, mint a férfi. Ugyanúgy helye van az egyetemeken, a laboratóriumokban, a professzori katedrán, mint a férfinak, de sportban nem lehet őket ugyanazzal a mértékkel mérni.

Ez csak világos. Más a szellem és más a fizikum. Más az agymunka és más az izommunka. A muszkli.

Ezért van hát külön férfi és külön női sakkverseny. Mert szellemi téren a férfi és a nő esélyei egyformák, de a sportban... ott nem!

Mit? Hogy a sakk az nem fizikai, hanem szellemi sport? Ej, mit tudom én! Talán a figurákat emelni, a táblát ki- és becsukni – ehhez kell különleges fiziológia és izomerő.

Sőt, kicsit utánagondoltam, és hitemre mondom, egészen biztosan nem lehet csak szellemi munka. Mert ha a sakk *csak* szellemi teljesítményt követelne, akkor az a tény, hogy a férfiak és nők külön sakkoznak, azt jelentené, hogy a nők nem képesek a férfiakkal azonos szellemi teljesítményre. De akkor az másutt is így volna. Akkor külön tárlat volna a férfi festőknek és külön a festőnőknek. A lektorok elnézőbbek volnának az írónők, mint férfi pályatársaik iránt. Akkor az orvosnőkhöz csak náthával, gyomorrontással és lúdtalppal fordulnának a betegek. Akkor a férfi könyvelőkre kötelező volna a kettős könyvelés, a könyvelőnőkre csak az egyes könyvelés.

Mit? Hogy a sakk igenis szellemi sport?

Ja úgy. Az más. Akkor biztosan erkölcsi okokból nem sakkoznak egymással nők és férfiak. Mert az asztal alatt összeér a lábuk, meg ilyesmi. Meg aztán nem is volna méltányos, hogy a férfitól azt követeljük: kíméletlenül győzze le női ellenfelét.

Egy férfi sakkozó lovagiasságból bizonyosan engedményeket tenne partnernőjének. Hát volna nekem szívem egy bájos, teltkarcsú, húszéves kislánynak leütni a csikóját? Ha sírva fakadna, menten elsüllyednék.

Sakkozzanak csak külön a nők és külön a férfiak. Ez így helyes. Mert ha mégis legyőzne egy sakkozónő egy férfit, az isten se mosná le a férfiról, hogy hagyta magát.

Novobáczky Sándor

Ha nem is hiszik, így történt valóban:
Három idős nő ül az eszpresszóban,
mindennap itt ülnek, pedig
folyton csak egymást csipkedik.
Az egyik így szól édesen:
— Nincsen ízlésed, édesem!
A másik felel kedvesen:
— Tőled tanulok, kedvesem!
A harmadik nő gúnyosan hideg:
— A második gyermekkort élitek!
Aztán egymásról órák hosszat
elmondanak ők minden rosszat,
de soha semmiféle téren
nincsenek közös véleményen.
...Ám ajtó nyílik hirtelen
és tündérszőkén ott terem
egy ifjú, friss és karcsú nő,
ki csupa báj és vonzerő.
És hárman, miként a bölcs vének,
bíráló szemmel összenéznek.
Az egyik szól: — Milyen nagy száj!
A másik: — Ó, hát szinte fáj!
A harmadik: — De mekkora!
Nem hordanék ilyet soha!
— S a lába? — Haha! Rémes! Trampli!
Hogy nem szégyelli mutogatni!...
És bólintanak, egymást értve,
mert minden jó, ha jó a vége:
ma ez volt az első eset,
hogy véleményük egyezett!

Lovászy Márton

Káros szenvedély

Erdei Sándor rajza

– Jaj, de megégettem a szám!

VISZONTVÁLASZ HAJDU FERENCNEK SZATÍRA ÜGYBEN

Kedves Feri!

Megkaptam – pontosabban megvettem – szatíra ügyben írt nyílt leveledet, és úgy vélem, hogy ha ez a levelezés a nagynyilvánosság előtt kezdődött, hát helyes, ha válaszom is egyben az egész olvasóközönséghez szól. Sajnálom, hogy nem voltál ott azon a vitán, amelynek igen-igen kivonatos tudósításából vettél tudomást arról, hogy én vitaindításként mi mindent igyekeztem összefoglalni a nevetést keltő irodalmi műfajokról. Ha én is csak abból a tudósításból veszek tudomást saját szavaimról, hát bizonnyal magam se tudnám, mit is jelent ez a szatíra–vaudeville szempont a komikum megítélésében.

Kezdjük azon, hogy itt nem a fiziológiai, hanem az esztétikai nevetésről van szó. Ha csiklandoznak – nevetek, tekintet nélkül arra, hogy közben mire gondolok. Az esztétikailag értékelhető nevetés gyökere a tudatban van. Ha a tudatunkban egy *logikai hiba felismerése* jelenik meg – ez a nevetés valamelyik formájára (mosoly, kacagás, harsány röhögés stb.) késztet. A nevetéssel lereagáljuk, hogy rájöttünk az ellentmondásra, a következetlenségre, az élet logikájával ellentétes mozzanatra. Hozzátartozik ez minden vicc jelenségtanához és lélektanához. Ez a nevetés azonban egyben valamiféle ítéletet is tartalmaz. S amennyiben a nevetéstkeltő ok nem pusztán formális – mint a szójátékoknál, faviccceknél, vagy a számtani érzéket próbára tevő átejtéseknél –, akkor az ítélet egyben erkölcsi ítélet, vagyis társadalomra, emberi viszonylatokra vonatkozó. Ez lehet az ellentmondás megértése és elvetése. Ha az ellentmondás, a logikai hiba ellentétben áll erkölcsi felfogásunkkal, akkor morálisan bűnnek ismerjük fel, és hordozóját bűnösnek. Ha ezen nevetünk – *magunkat elkülönítjük tőle.* De mindezt nevetve. Olykor keserűen, olykor haragosan, de nevetve. Mert ha közben nem nevetünk, akkor már nem a logikai hiba oldaláról ragadtuk meg a negatívumot.

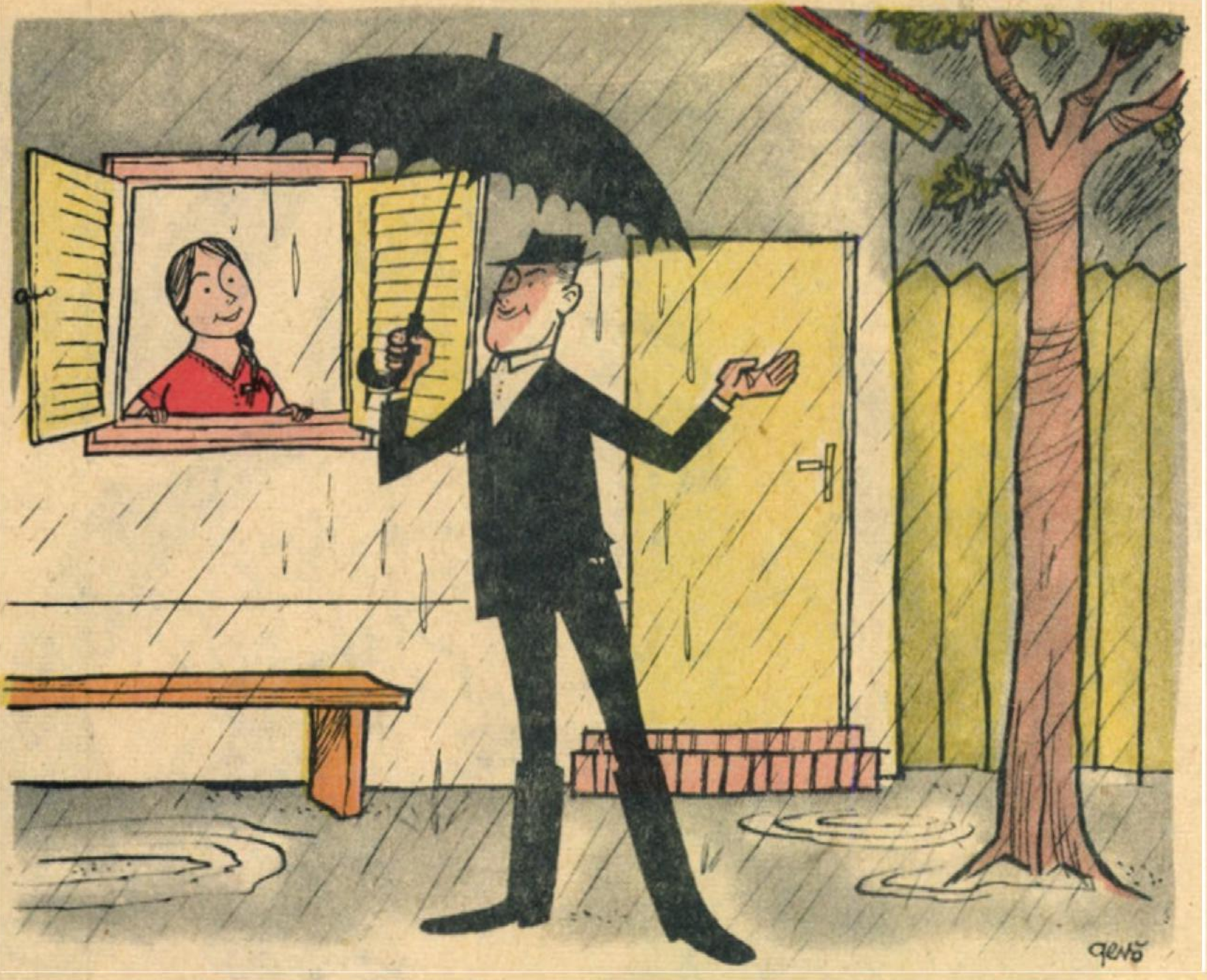
Csakhogy vigyázat! Az elmélet a tiszta képletekre vonatkozik, a gyakorlati valóságban pedig csak a legritkább esetben valósul meg a tiszta képlet. Az elmélet ennek ellenére igaz. Nincs a világnak az az eldobott labdája, amely pontosan a ballisztikus görbén repülne; súrlódás, légáramlás befolyásolja a soha meg nem ismételhető egyetlen dobás útját... De azért a ballisztikus görbe képlete mégis igaz. A tiszta szatíra vagy a tiszta vaudeville – és általában a vegytiszta műfajszerűség – is elsősorban az elméletek rendszerében található meg; a gyakorlati valóságban rendszerint vegyült állapotban fordul elő. Ez az, amit a tudósításból nem vehettél tudomásul, hogy tudniillik én éppen arról beszéltem, hogy a szatíra és a komikum egyéb válfaja a gyakorlatban vegyítve szokott megjelenni, és viszonylag kevés az olyan író, akit tiszta szatirikusnak mondhatunk. Ez, Ferikém, egyáltalán *nem értékítélet, hanem minőségi megkülönböztetés.* Ahol tiszta szatírával találkozunk, ott rendszerint pozitív alak vagy nem is szerepel, vagy szkematikusan halovány. Ne feledd el, hogy Swift legszíntelenebb alakja Gulliver, Voltaire Candide-jából legkevésbé Candide bontakozik ki előttünk, Molière pozitív szerelmesei elhalványodnak Tartuffe, Harpagon, Jourdaine magunktól egyértelműen elhatárolt figurái mellett. A nevetés ítéletvoltának kétféleségéről volt szó azon az esztétikai vitán, s aligha hinném, hogy ebben ne értenénk egyet. S azt hiszem te sem állítod, hogy irodalmunkban a tiszta szatíra vitriolja gyakori lenne. S ha akad néha író, aki a *szatírához nélkülözhetetlen túlzással* valóban szatírát ír, hát akkor kritikánk általában nem fogadja ünnepelve. – Szóval én erről beszéltem, és azt hiszem nem is hiábavaló dolog effélekről beszélni, hiszen sokat és okkal beszélünk arról, hogy fegyvertárunkból eléggé hiányzik a szatíra fegyvere. S minthogy nem is olyan világos, sem az írók, sem az olvasók előtt, hogy tulajdonképpen mi is a szatíra, és hol van a helye az egyéb nevetést kiváltó esztétikai mozzanatok közt – így még akkor is helyes vitázni felőle, ha az elmélet nem is oldja meg azonnal a problémát. De minden elmélet közelebb visz az igazság felismeréséhez. S nagyon helyes vitázni, mert minden vita közelebb visz az elmélet megértéséhez. Ezért volt helyes, hogy ha bár nem voltál a vitán, csak egy hézagos tudósításból szereztél róla tudomást, mégis hozzászóltál. S ezért tartottam helyesnek így, nyilvánosan válaszolni leveledre.

Szívélyesen üdvözöl:

Hegedüs Géza

Májusi eső aranyat ér

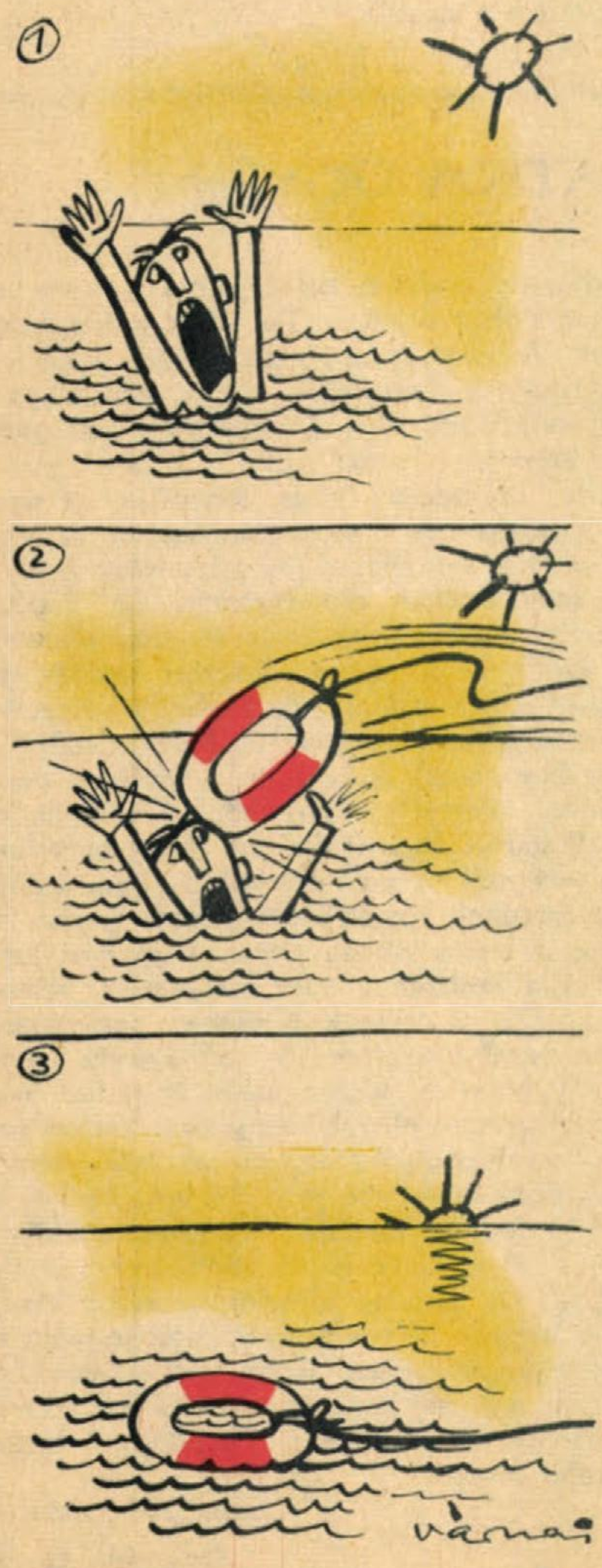
Gerő Sándor rajza

– Gyere ki sétálni, Kati! . . . Végre itt a jó idő!

Az igyekezet is szép

Várnai György rajza

Népmeséket vesznek magnetofonra

Erdei Sándor rajza

– A megrendelt gépalkatrészeket pedig határidőre szállítjuk le . . .

Jo Hanns Rösler:

RÖVID ISMERETSÉG

Az ember sosem lehet elég óvatos! Különösen, ha utazgat a nagyvilágban! Ilyen tapasztalatokat szerzett Hans barátunk is, amikor az üdülő sétányán, fiatalemberhez illő merészséggel és bátorsággal, megszólított egy ifjú hölgyet:

— Viszontláthatom, kisasszony?

A fiatal hölgy a fejét rázta, de válasza egy cseppet sem volt barátságtalan:

— Nem vagyok kisasszony.

— Ne-e-m?

— Nem.

— Kár.

— Talán.

— Asszony?

— Igen.

— És a férje?

— A férjem otthon maradt, egyedül vagyok itt.

Hans barátunk valami lehetőséget szimatolt.

— Akkor talán mégis lehetne . . .

Az ifjú hölgy arca most elkomolyodott.

— Nem, nem lehetne. Először is, általában nem csinálok ilyesmit, másodszor, az egész üdülőhely tudja, hogy férjes asszony vagyok, és a férjem nincs itt. Mit szólnának az emberek, ha hirtelen együtt látnának magával?

— Az embereknek azt lehetne . . .

— Nos?

— Az embereknek azt lehetne mondani, hogy a férje vagyok, és váratlanul megérkeztem.

Az ifjú hölgy megállt.

— Úgy látszik, fiatal barátom, ez esetben nem is esett a feje lágyára!

— Egyébként sem!

— Nyilván.

— Tehát? Beleegyezik?

— Lehetetlen! Teljesen lehetetlen! — mondta nevetve az ifjú hölgy, és hevesen rázta a fejét.

És mégis lehetett.

Amikor Hans barátunk három órával később bőröndjeivel belépett a szállodába, ahol Lilian három hét óta lakott, megkérdezte:

— Rendelt a feleségem részemre szobát?

— Igen. A második emeleten.

— Köszönöm.

Hans vidáman cipelte fel bőröndjét, átöltözött, és rövidesen a kellemes várakozás gyönyörétől ragyogva — hiszen a férfiak oly büszkék apró győzelmeikre — megjelent a szálloda ebédlőjében. Egy pincér sietett elébe.

— Szeretnék a teraszon vacsorázni a feleségemmel, van erre lehetőség? — kérdezte Hans.

— Sajnos, nincsen.

— Nincs talán szabad asztal?

— Asztal még csak volna — válaszolta a pincér —, de őnagysága egy negyedórával ezelőtt elutazott.

— Elutazott??

Hans reményei szertefoszlottak.

— Elutazott? — ismételte.

— Igen.

— Üzenetet nem hagyott?

— De igen — bólintott a pincér. — Itt hagyta a háromheti szállodaszámláját. Azt mondta: „Amint este megérkezik a férjem, adják át neki a számlát."

Hollósi Tibor fordítása

Akiknek szívesen tapsolunk

Kedves vendégünk, Grigorij Csuhraj, a „Ballada a katonáról" című világsikerű film Lenin-díjas rendezője.

Ezt olvastuk...

Hogy értsük?

A Népszabadság hírt adott arról, hogy „Emlékbélyeget bocsátanak ki az *első ember* űrhajózásának tiszteletére". Az első ember – ha egyházi értelemben veszszük – Ádám apánk lehetett, ha meg természettudományi alapon keressük, a sinantropus volt, jó kétszázezer évvel ezelőtt. Lehetséges, hogy űrhajóztak volna? Ám az is lehetséges, hogy a hír Jurij Gagarin űrhajóst tartja az *első embernek*. Ebben az esetben lesújtó kép alakul ki valamennyiünkről, többi földi halandókról.

Áprilisi tréfa

A Népszava színes riportban beszéli el, hogy „. . . a műegyetemi rakparton csattognak a macskakövek, és a csizmatalpak szögei . . ."

A cikkhez mellékelt képen viszont jól látható, hogy az úttest aszfaltozva van, s ez így is igaz, amióta csak felépült a műegyetem.

A macskakőnek a riporter talán átvitt értelmet keresett, mivelhogy valóban számos, tizenhat éves *cica* sétálgat tavasz óta a műegyetem előtt . . .

Gondatlanság!

Az Esti Hírlap tudósítója franciaországi utazásáról szólva megemlíti, hogy ugyanazon a turbólégcsavaros Caravell-típusú repülőgépen utazott, melyen a szovjet miniszterelnök is utazott annak idején franciaországi látogatása során.

Utólag is megijedtünk a hír hallatára, mert az említett repülőgépek nem légcsavarral, hanem lökhajtásos hajtóművel rendelkeznek. Még szerencse, hogy nem történt katasztrófa.

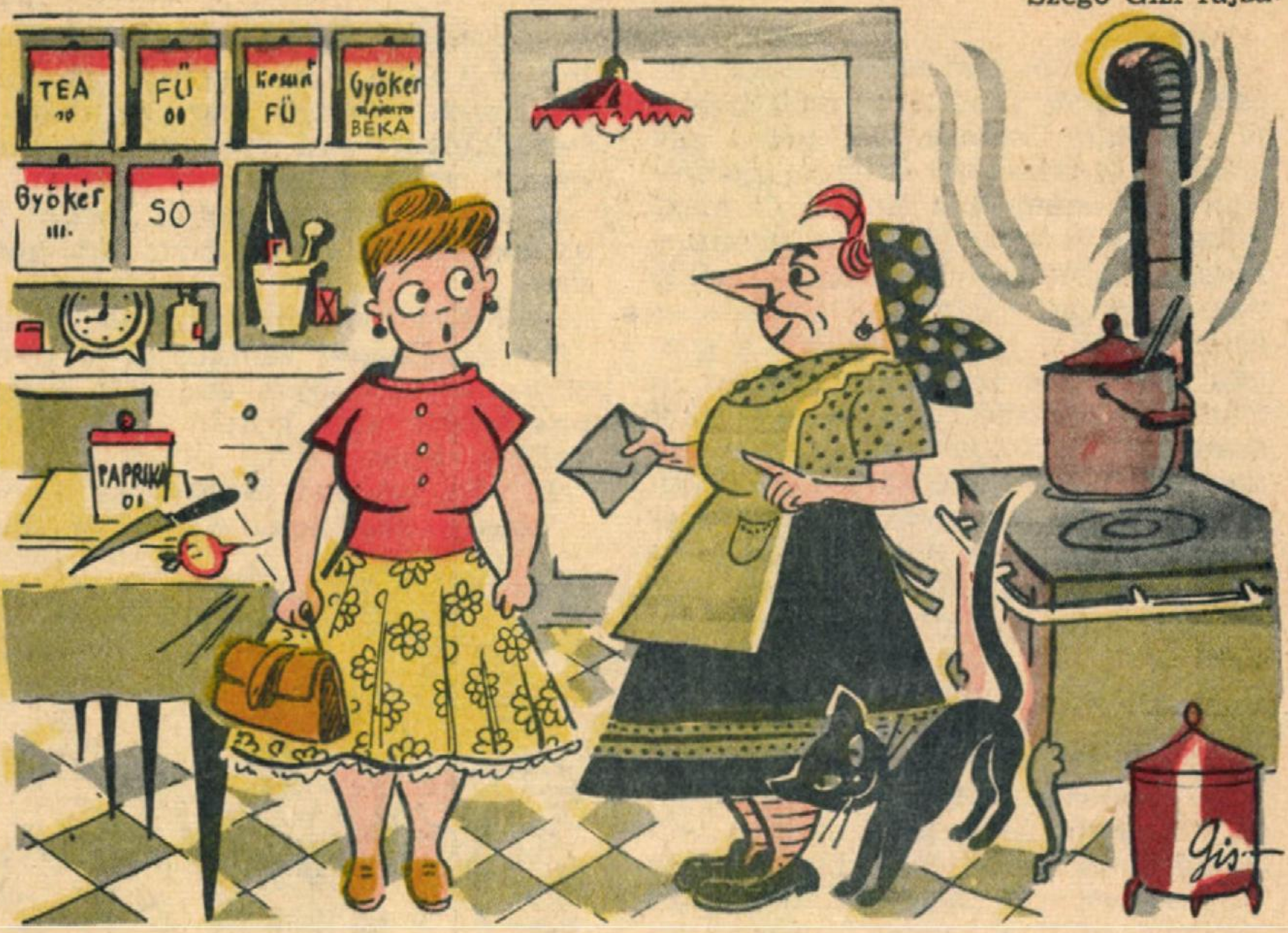
Hol napozik Skorzeny?

Az Ország Világból megtudtuk, hogy a náci Skorzeny kapitány Madridban éldegél. „A Puerta del Sol kikötőjétől kétszáz méterre tengeti szerény életét villájában . . ." A Puerta del Sol azonban nem kikötőt, hanem „A nap kapujá"-t jelenti, kikötőt a „puerto" jelentene. Skorzeny tehát a Nap kapujában kötött ki, s nem egy kikötőben napozik!

dr. Árgus

Mai javasasszony

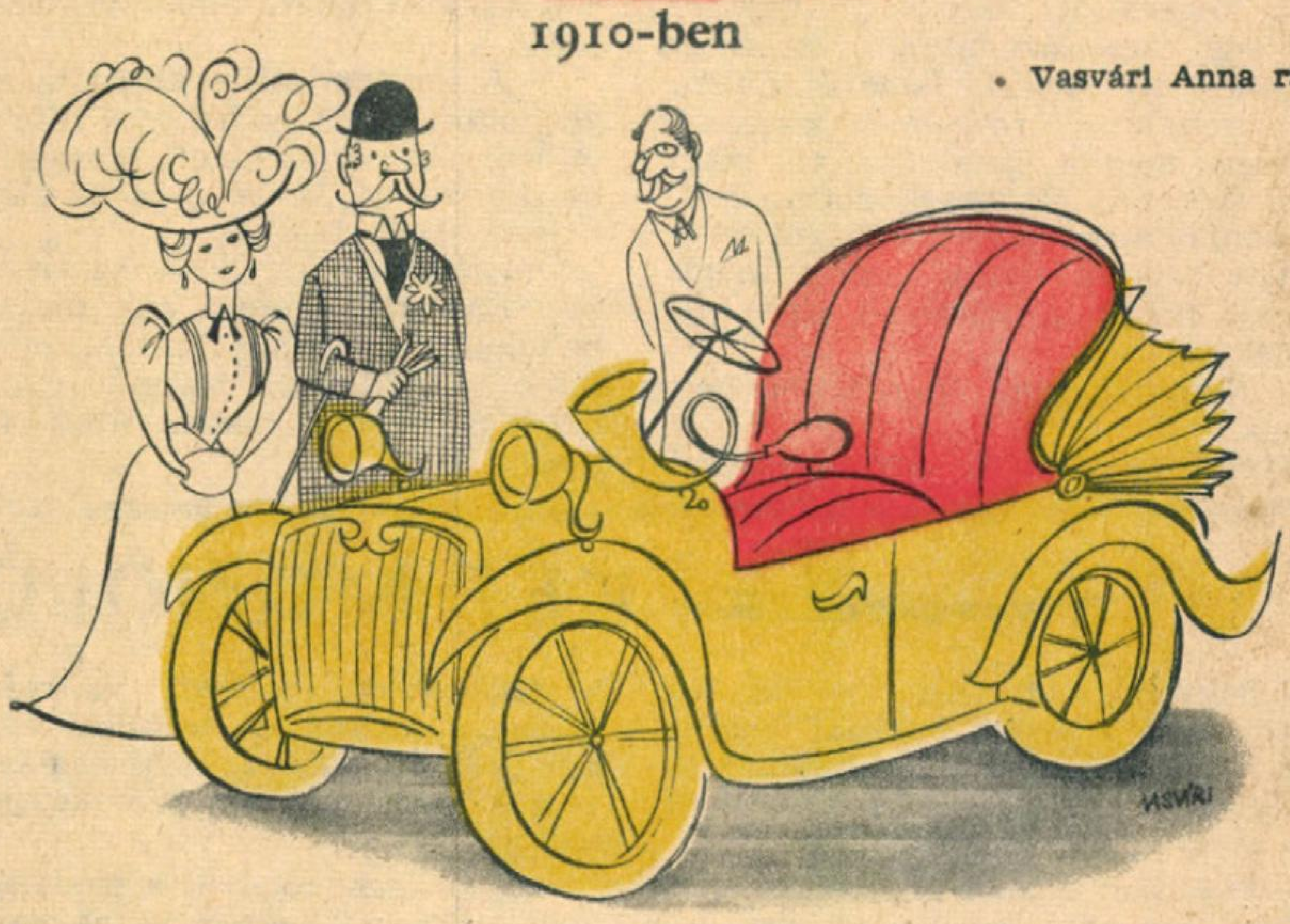
Szegő Gizi rajza

– Jókor jön, kedves, remek varázsigéket kaptam a sógornőmtől Kanadából! . . .

1910-ben

Vasvári Anna rajza

– Nem tudom, érdemes-e megvenni. Biztosan kihoznak ennél modernebb típust is.

Szabadtéri orgona-hangverseny

Kaján Tibor rajza

Csempe Miklós, az ember

(Emlékezés egy géniuszra)

Mivel jómagam nemcsak szerencsés kortársa, hanem legjobb barátja is voltam Csempe Miklósnak, úgy érzem, kötelességem Csempe egyéniségét egy ismeretlen oldalról is megvilágítani. A világ jól ismeri Csempe korszakalkotó munkásságát, hálás neki csodálatos szimfóniáiért és operáiért, a Föld körülúszásáért, a gőzgép és a televízió feltalálásáért, a Pluto fölfedezéséért, a dél-amerikai szabadságharcokban vitt történelmi szerepéért, monumentális szobraiért, filozófiai és ásványtani munkásságáért. De keveset tud Csempe Miklósról, az emberről. A meteor tüze elkápráztatta kortársait, nem látták, nem láthatták Csempét a mindennapi életben, nem ismerhették ezt a végtelenül határozott, tiszta, szerény emberi embert, akinek emberséges, emberismerete, emberbarátsága, megemberlése példamutató volt embertársai számára. Emberbőrbe bújt ember volt. Engedjék meg, hogy néhány példával megvilágítsam, ki is volt Csempe Miklós.

Becsületessége, egyenessége minden képzeletet felülmúlt. Egyszer egy régi ismerőse felajánlotta, hogy törjenek be együtt. Ismerte Csempe csodálatos tornász-képességeit. Csempe sokáig gondolkozott, mert nem szeretett elhamarkodottan ítélni, homloka redőssé vált. Végül megszólalt azon a tiszta, meleg, mégis rekedt hangján, amely a szívekbe hatolt:

— Nem tehetem. Nem tenne boldoggá.

Ilyen csodálatos egyszerűséggel szokta kifejezni magát. Egyenes lélek volt. Ha olyasvalamire akarták rábeszélni, aminek tisztaságában a legcsekélyebb kételyei voltak, már nemet mondott.

Lassan evett, gondosan megrágta az ételt. Meg is kérdeztem tőle egyszer:

— Miért eszel ilyen lassan, Miki?

Nem válaszolt semmit sem. Ilyen zárkózott volt. Nem engedett magához senkit sem közel, északi fény volt, magános szirt.

Mindig a népből merített erőt, nem a fényes szalonok légköréből. Egy

alkalommal a belga király fogadásán a franciasaláta kiömlött a frakkjára.

— A teringettét! — kiáltotta a gőgös, önhitt urak és hölgyek füle hallatára, s érezni lehetett, hogyan tör be diadalmas erővel erre az előkelő helyre a nép hangja.

Önismerete lenyűgözte az embereket. Egy alkalommal egy társaságbeli hölgy megkérdezte tőle, hogyan tudta feltalálni a televíziót. Csempe habozás nélkül, határozottan válaszolt:

— Lángeszem segítségével!

Önismereténél csak a szerénysége volt nagyobb. Amikor valaki egyszer azt merészelte mondani, hogy Beethoven meg sem közelíti őt, haragosan kiáltott fel:

— De megközelít! Nem nagyon, de megközelít!

Minden helyzetben meg tudta őrizni a lélekjelenlétét. Amikor egyszer a Balatonban felborult vele a csónak, csak ennyit mondott:

— Segítség!

Kristálytisztán fejezte ki magát, nem szerette az elvont fogalmakat. Villamoson, autóbuszon csak ennyit szokott mondani:

— Kérek egy átszállót!

Ha nem nyert a lottón, sohasem keseredett el. Méltóságteljesen káromkodott, megfogadta, hogy többé soha nem játszik, majd mindig újra játszott, mert nem volt makacs, belátta hibáját, és nem ragaszkodott téves elhatározásához.

Fiát következetesen nevelte. Csak akkor pofozta fel, ha mérges volt rá.

Nagyon emberi volt. A cipőt mindig a lábán viselte, sohasem a fején. Szeretett ágyban aludni, tányérból enni, vizet ritkán ivott másból, mint pohárból. A színdarabokat ülve szerette végignézni, a tüdejével éppen úgy lélegzett, mint az egyszerű emberek, mert nem szerette a privilégiumokat.

És ami a legmegkapóbb volt egyéniségében: nagyszerűen tudta megválogatni a barátait.

Feleki László

KÉT MONOLÓG

– Beleőszülök. Én állat, én ökör, én barom, hova is tettem a fejem! Ilyen is csak velem fordulhat elő. Kihúzták a békekölcsönömet 5000 forinttal, s most oda az egész nyereményem.

– Vadonatúj disznóbőr aktatáska, tele vállalati iratokkal, számlákkal, elszámolásokkal, meg a pénz, a pénz, amit alig egy órája vettem föl a pénztárnál. Ó, ez az átkozott másik csomag a kezemben, ez zavart meg. Mit csináljak – beleőrülök! Fussak a rendőrségre, nem szolgáltatott-e be valaki abból az utcai telefonfülkéből egy ilyen és ilyen tartalmú aktatáskát? Reménytelen eset! Majd marha lesz valaki 5000 forintot... Végem van! Hogy röhög most az a gazember, jól jön ez a kis potyapénz neki. De verje meg az isten, ne menjen le egy falat a torkán, amit abból a pénzből... Ó, milyen aljasak is az emberek! Pedig, ha akarná, a címem ott van az iratokon, visszaküldhetné akár a vállalathoz is.

– De nem, nem, túlságosan sötéten látok, előre halálra izgatom magam, s lehet, hogy közben a becsületes megtaláló már be is szolgáltatta a rendőrségen, vagy holnap simán megkapom bent a vállalatnál. Végtére is ma már nem csirkefogókból áll az egész világ, szerencsére ragadt valami az emberekre a szociális lelkiismeretből. Igen, igen, az erkölcsök ma már mégiscsak mások... szocialista humanizmus, emberi szolidaritás, dolgozók a dolgozókért... érzem, határozottan érzem, a szocialista becsületérzés ma már hasonlíthatatlanul... Milyen kishitű vagyok, hogy egy percig is kételkedni tudtam.

– Igen, igen, rohanok a rendőrségre, persze, hogyne! Egészen biztos meglesz.

*

– Hát ezt meg micsoda szórakozott hülye felejtette itt? Persze, mindenki fut, rohan, ideges, nem csoda. De milyen remek disznóbőr – ez nem akárkié. Lássuk csak, mi van benne! Egy rakás pénz! No, a szerencsétlen, képzelem, hogy kétségbe van ez most esve. No, de kár izgulnia, szerencsére becsületes ember találta meg neki. Viszem is a legközelebbi rendőrőrszobára. Megvárnám itt szegényt, hisz biztosan visszajön, de nekem is rohannom kell. Lehetne felőlem ez a pénz akár ötször vagy tízszer ennyi, nem vinne rá a lélek, hogy megtartsam, pedig hát istenuccse nálam is elkelne egy kis pénzmag. Van abban valami fölemelő érzés, amikor az ember szerény büszkeséggel átadja a talált értéket a rendőrségen. Igen, itt és itt találtam... polgári kötelességem... emberek vagyunk, ugyebár...

– De ki is ez a pasas tulajdonképpen? Vállalati számlák... valami anyagbeszerző lesz. Nagy svihákok ezek. Valami jó sápos üzletet csinálhatott, persze. Várjunk csak... rendőrség... utálom a hivatalos ceremóniákat. Jobb lesz, ha cakumpak postán visszaküldöm neki a vállalat címére. Megtartok egy százast a költségekre és jutalomdíjra... ezt bele is írom. Mert ugye, ha a rendőrségen adnám le, úgy lehet, még feltételeznék, hogy hátha belemarkoltam egy kicsit a pénzbe, tehát igazoltatják az embert. Persze azzal az ürüggyel, hogy erre a jutalomdíj miatt van szükség. Az ám, de mi van, ha a pasas a szembesítéskor azt találná állítani, hogy egy ezressel több volt benne, s ilyen finesszel szabadulna a jutalomdíjtól, ami, úgy tudom, tíz százalék. Ismerjük már, milyen sötét, gonosz lelkek vannak a mai világban.

– De halt, mit kell itt komplikálni a dolgokat? Minden elvesztő másnap hirdetést tesz közzé a lapokban: elvesztettem itt és itt, ilyen és ilyen aktatáskámat, a becsületes megtaláló a pénzt megtarthatja, csak az iratokat küldje vissza. Nahát, én máris megtakarítom neki a hirdetési díjat. Otthon majd szépen becsomagolom, s a 62-es postán este is feladhatom.

– Egyébként is: két hete, hogy a meccs végén kilopták a pénztárcámat ötven forinttal a tolongásban. Bezzeg azt ugyan jelenthettem a rendőrségen!...

Simon Zoltán

A Széchenyi-fürdőben

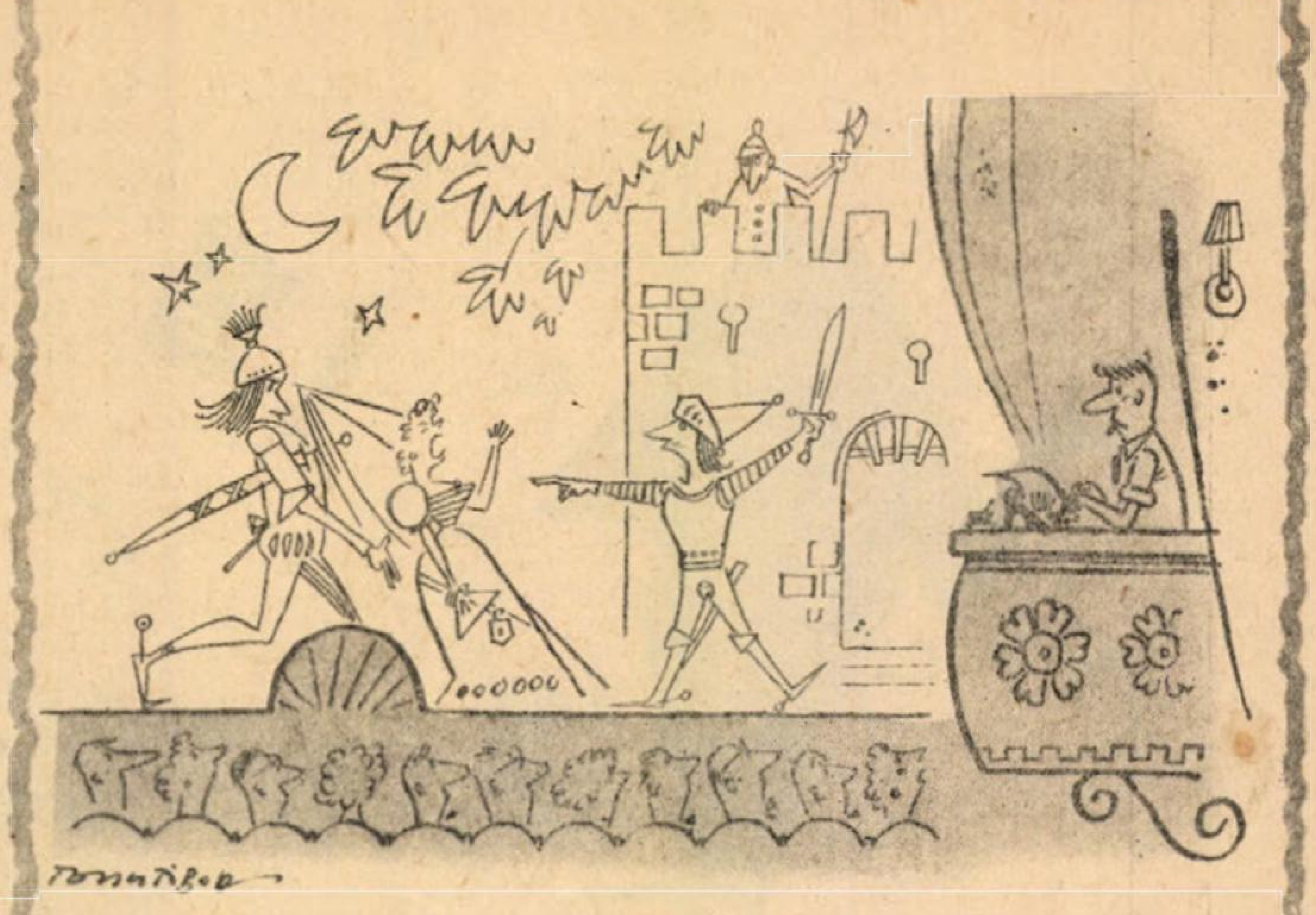
Pusztai Pál rajza

– Kénytelen voltam áthozni szegénykéket, mert az Állatkert nem kap elég melegvizet...

Új dráma készül a régi nyomán

Toncz Tibor rajza

a humor könyvéből

HERMANN OTTÓ, a nagy magyar természetkutató, idős korában is, súlyos betegségekkel küzdve, igyekezett gyarapítani hatalmas ismeretanyagát, s e célból gyakran utazott. Egyik vidéki városunk vasúti állomásán vendéglátói azt kérdezték a tudóstól: hogyan utazott?

– Egészen jól – hangzott a felelet –, csak éppen háttal ültem a menetiránynak.

– Miért nem cserélt helyet? – kérdezték a vendéglátók.

– Kivel cseréltem volna? – lepődött meg Hermann a kérdésen. – Egyedül ültem a fülkében!

*

BERNARD SHAW-t hollywoodi filmproducer kereste fel az ajánlattal: adja el neki egyik darabjának filmjogát, de – tette hozzá mindjárt – csak a legjobbat, a legszebbet, a legpoétikusabbat!

– Látom, hogy költő – jegyezte meg Shaw. – Sajnos, én üzletember vagyok. Így sohasem fogjuk egymást megérteni.

*

KORÁNYI SÁNDORT Balatonfüreden, ahová konzultációra hívták, a vendéglő főpincére túlzott tiszteletadással fogadta.

– Gyenge borjúszegyem, csirkemájam és savanyútüdőm van, méltóságos úr!

– Az a maga baja – intette le az orvostanár kelletlenül. – Engem pillanatnyilag csak az érdekel, hogy mit ehetnék.

*

HERMANN BAHR, a szakállas bécsi költő, ápolatlan külsejével vonta magára a figyelmet.

– Fogadni mernék, hogy ma tojást reggelizett – köszöntötte a Ringen egyik ismerőse.

– Vesztett – simított végig elsárgult szakállán a költő. – Az a múlt héten volt!

*

EINSTEIN Princetown-ban, ahol előadásokat tartott, síró kisfiúval találkozott egyik sétaútján. Kiderült, hogy a fiú a hajvágásra kapott dollárt elvesztette.

– Itt van egy másik dollár – csillapította Einstein a fiút. – Azért is lenyírják a hajad.

A fiú gyanakodva forgatta a dollárt, majd Einstein bozontos hajára esett a pillantása.

– A bácsinak nem kell fodrászhoz menni? – kérdezte szepegve.

Most mit csináljunk?

A kényelem teteje

Schwott Lajos rajza

– Most pedig átadom az új lakás kulcsát és a legfontosabb hívószámokat!

Ünnepel a ház

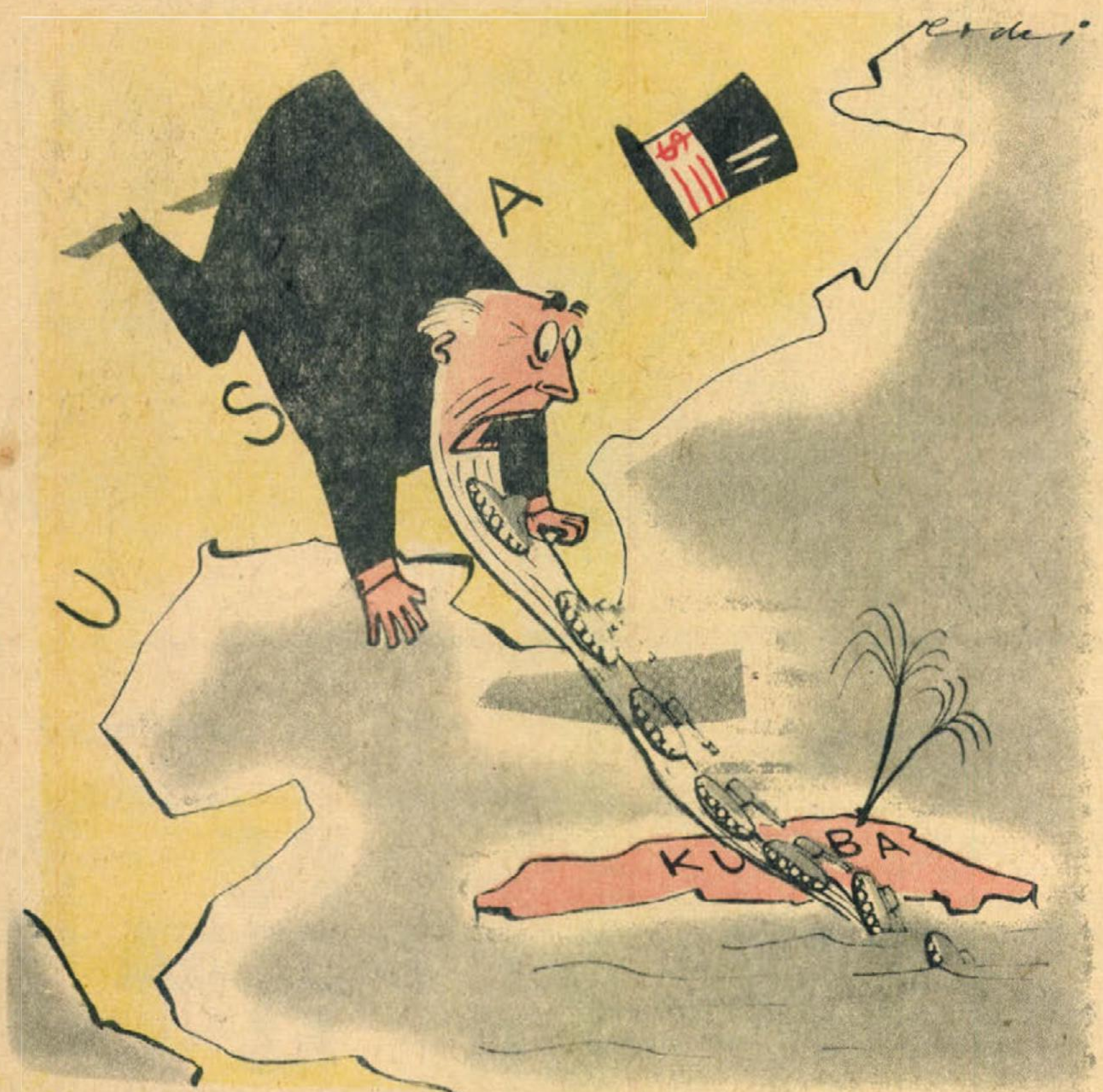
Szegő Gizi rajza

– Tetszik tudni, a házfelügyelő végre felmosta a lépcsőházat!

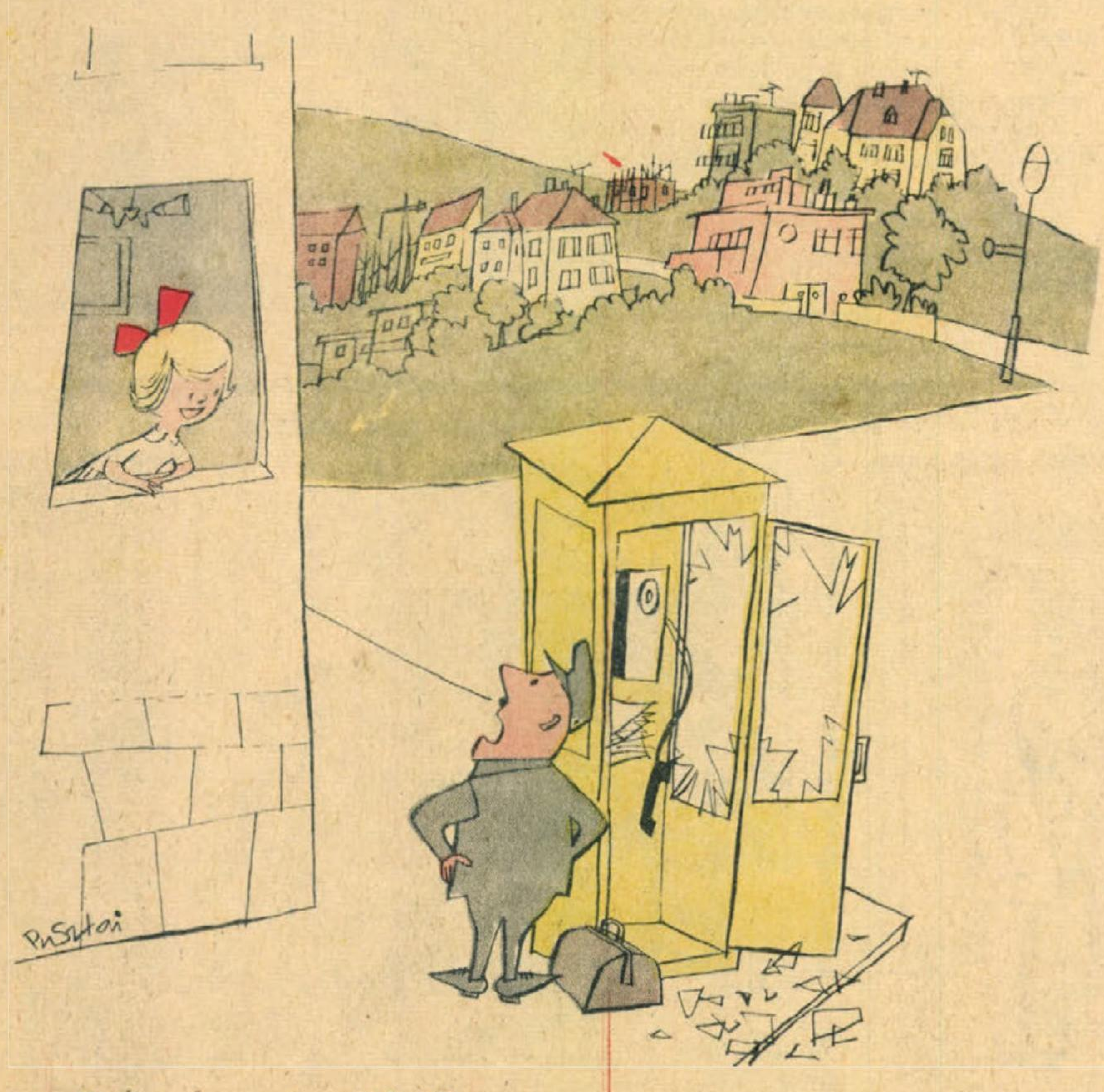
A hídfő vége

Erdei Sándor rajza

Közvagyon

Pusztai Pál rajza

– Ki törte össze ezt a telefont?
– Az apuka, amikor bejelentette, hogy a mi telefonunknak valami hibája van.::

Miért panaszkodik az USA kormánya, hogy sokba kerül a „koldús-államok" támogatása?

Kornicsektől megkérdezi jóbarátja, Bicskai:

– Hogy van a kedves feleséged?

– Ne is kérdezd! Ilyen könnyelmű nőt még nem láttam! Ez reggel pénzt kér, délben pénzt kér, este pénzt kér.

– És mit csinál azzal a sok pénzzel?

Mire Kornicsek méltatlankodva:

– Mit tudom én? Hát adok én neki?

„Légy lovag egy napig!"

A New York-i földalattin új plakát látható. A plakáton egy páncélos középkori lovag átadja a helyét a földalattin egy idősebb hölgynek. A plakát felirata: „Légy lovag egy napig!"

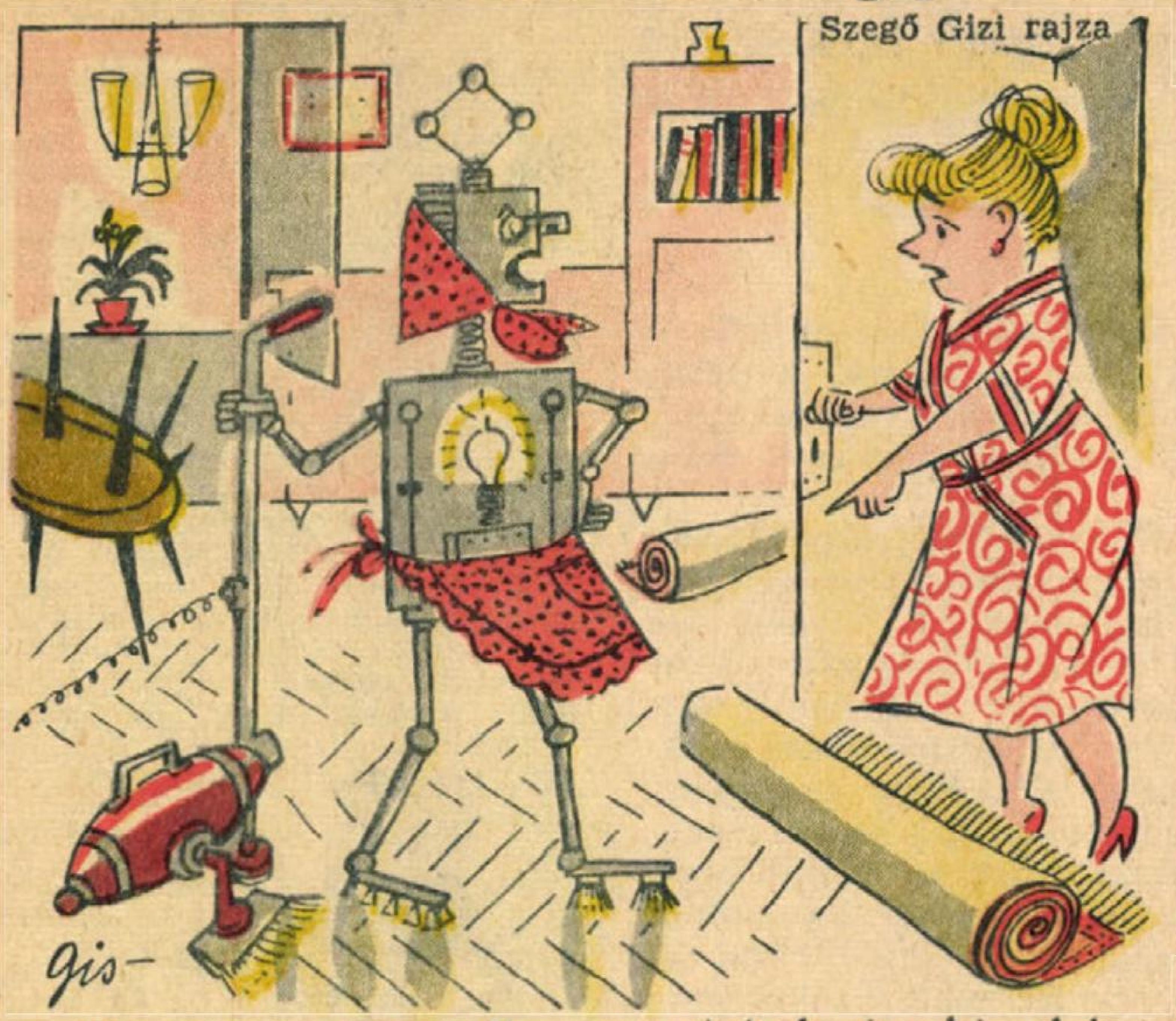
– Megpróbálkozunk ezzel a módszerrel – mondta a földalatti vasúti vállalat szóvivője. – Az amerikai férfiak udvariatlansága határtalan. Egyszerűen nem hajlandók átadni a helyüket a hölgyeknek, sem az időseknek, sem a fiataloknak. A „Légy lovag egy napig!"-mozgalom talán segít.

A plakátnak kétségtelenül volt hatása. Egy férfi felkelt a helyéről, de nem azért, hogy átadja a helyét egy idősebb hölgynek, hanem azért, hogy leszakítsa a plakátot.

E heti hirdetésünk

Tökéletes háztartási robotgép

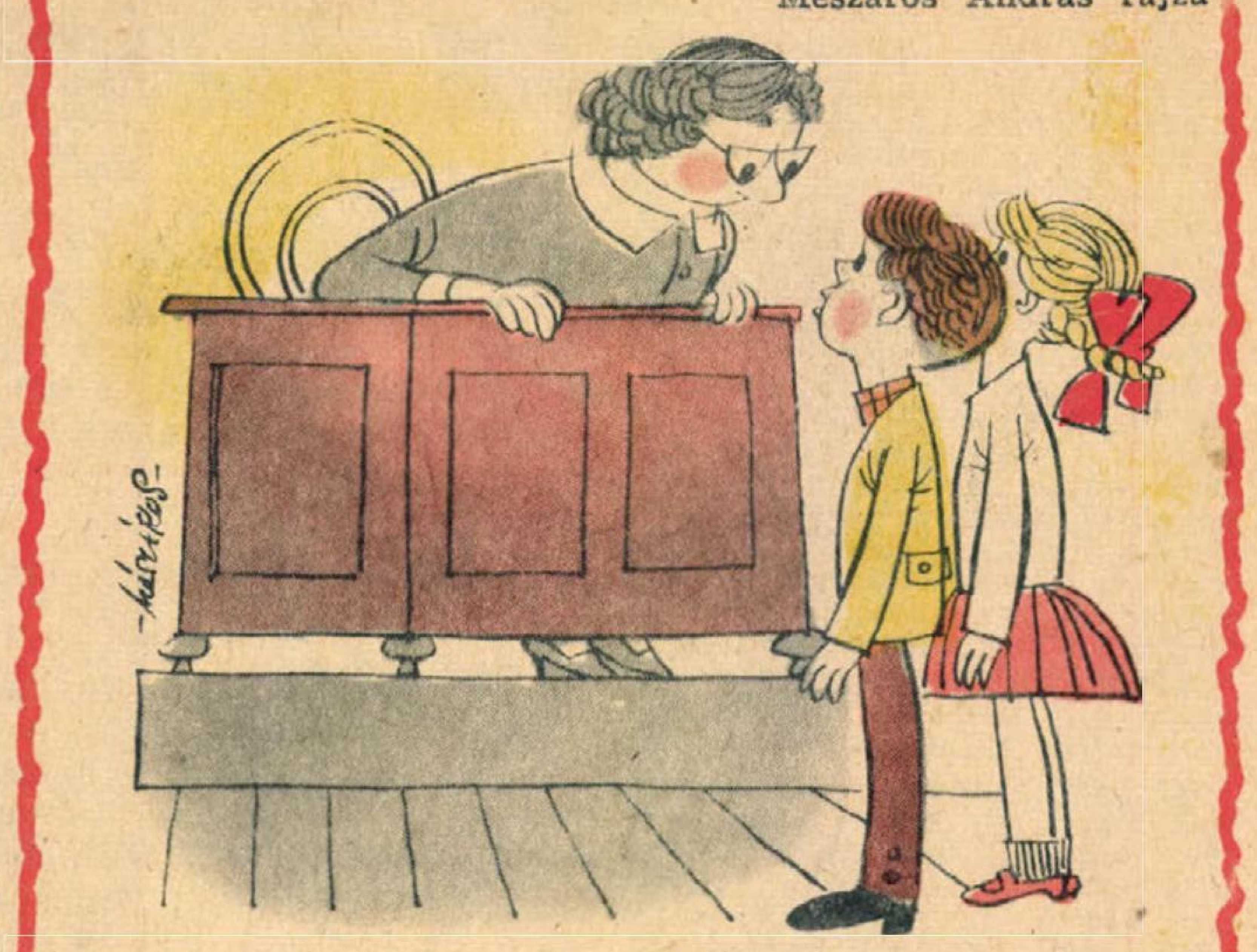
Szegő Gizi rajza

– Ha valami nem tetszik a nagyságának, én akár el is mehetek! . . .

Sürgős ügy

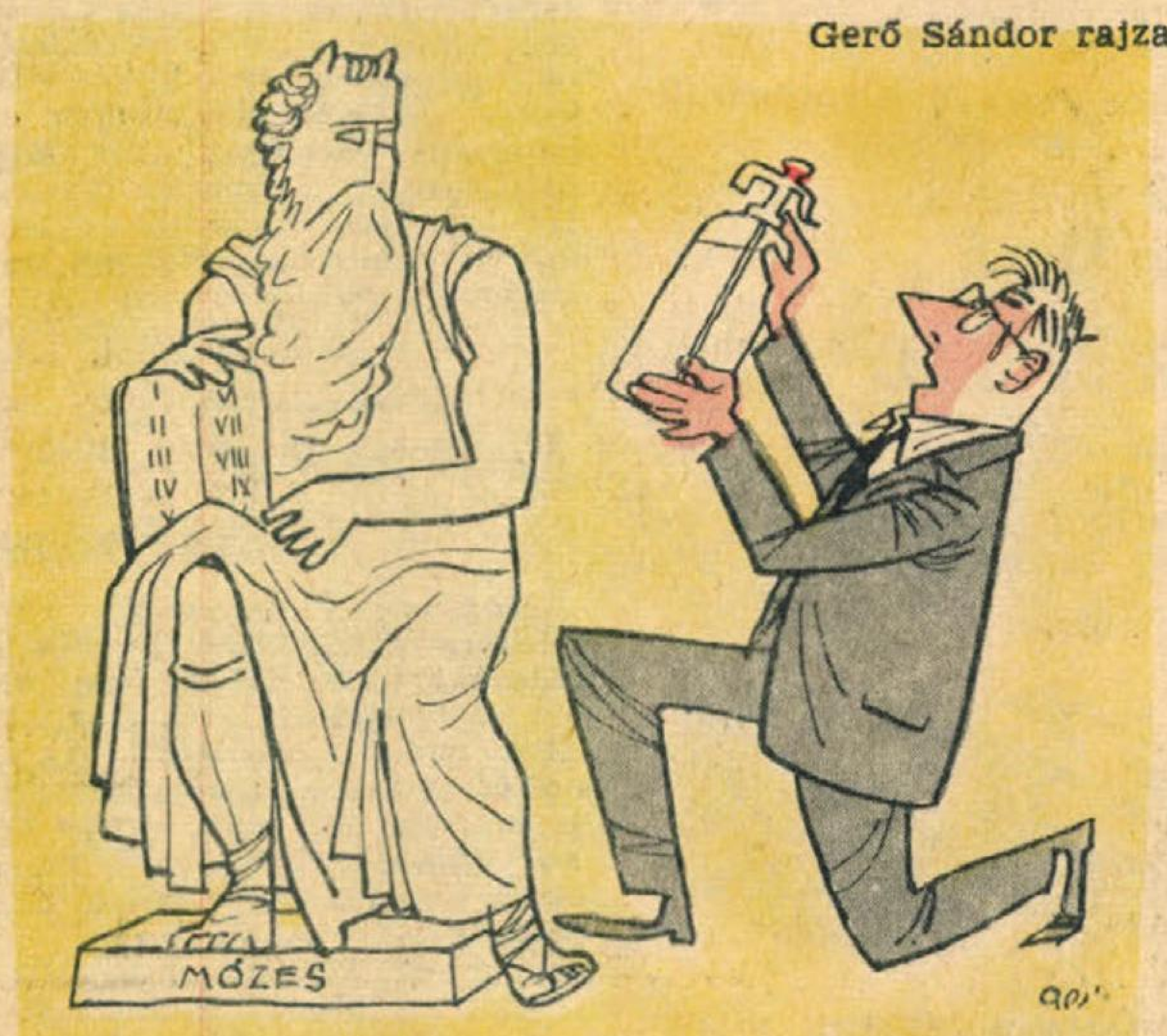
Mészáros András rajza

– Tessék szíves lenni elengedni minket, tizenegykor lesz a válóperünk . . .

Utolsó kísérlet

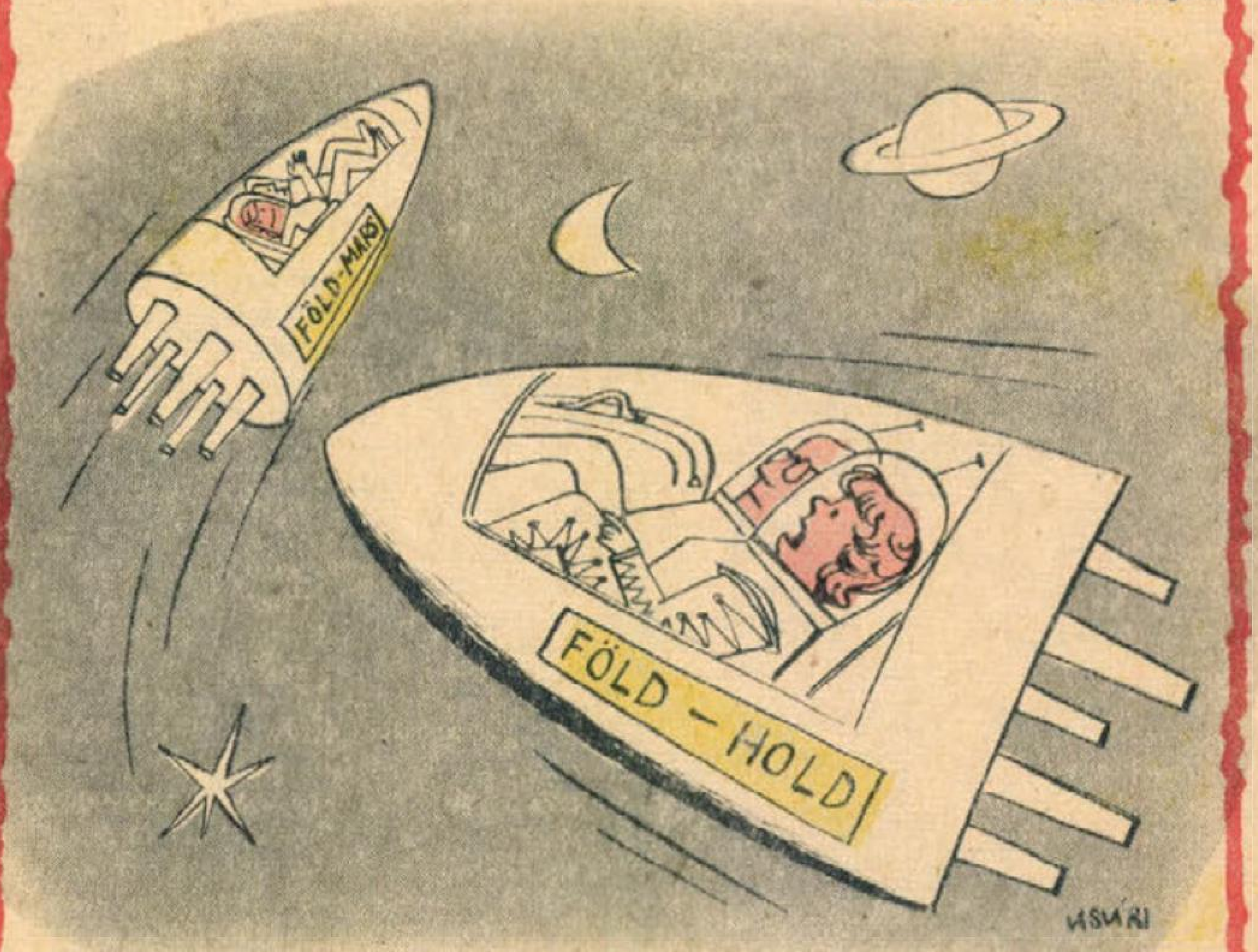
Gerő Sándor rajza

– Ha kőből tudtál vizet fakasztani, most próbáld meg a pesti szódásüvegből! . . .

SZTK-üdülés

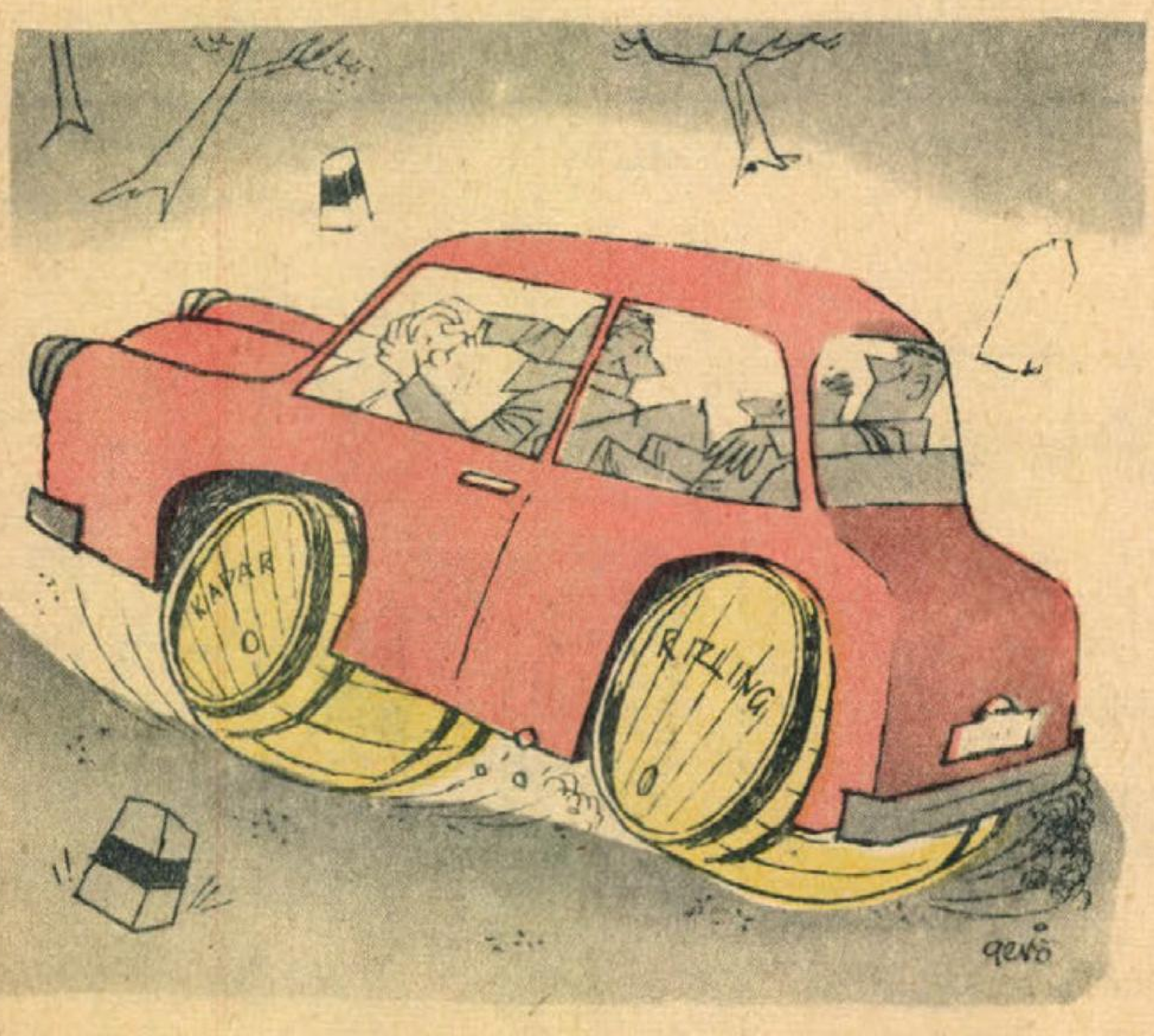
Vasvári Anna rajza

– A Kovácsékat bezzeg a Marsra utalták be!

Gyorshajtás

Gerő Sándor rajza

Teljes turistafelszerelés . . .

Szegő Gizi rajza

. . . erdei szalonnasütéshez

Le a bürokráciával

Radikális megoldás

Február 17-én vettem az ajkai KERAVILL-ban egy 3500 forintos lemezjátszós rádiót. A rádió tizennyolc napig jól működött, de akkor a hangszóró felmondta a szolgálatot: recsegett, ropogott. Mivel hat hónapig van rá garancia, nyugodtan visszavittem a KERAVILL-üzletbe, amely továbbította a veszprémi RÁVEL-kirendeltségre, mondván: egy hét múlva hozzák vissza. Eltelt egy hét, eltelt kettő, három – s három hét múlva vissza is hozták a rádiómat a KERAVILL-ba. Amikor azonban kipróbáltuk, egyáltalán nem szólt a lemezjátszó. Újabb két hét múlva visszavitték Veszprémbe, egy hét múlva azt a hírt kaptam, hogy nincsen hozzá alkatrész.

Rádiómat három hétig sem hallgattam, és másfél hónapja már nem is láttam (csak fizetem utána az előfizetési díjat) – de a lakásomban csend honol.

Ez ugyan radikális módja a recsegés megszüntetésének, de nem tudok igazán örülni az ilyenfajta megoldásnak . . .

Molnár Dezső
Ajka, IV., Petőfi u. 2.

Bányász hűsítő

Gyülekeznek a rekkenő déli hőségben a délutános műszak dolgozói. A perecesi végállomásnál népes tömeg várja a „népes"-nek becézett bányászvonatot. Különösen sokan álldogálnak egy bódé előtt. Közelebb

lépek: lássuk, mivel hűsíti a tárnákba igyekvő bányászokat a 128-as büfé?

– Kérek egy szörpöt!

– Sajnos, kifogyott.

– Akkor gyümölcslevet.

– Nem tartunk.

– Vitacola?

– Nincs annak itt keletje, kérem.

– Csak nem sört mérnek? Növeli a balesetveszélyt!

– Hová tetszik gondolni! Sört? Soha!

– Mégis, mi van?

– Pálinka. Abból van választék bőven . . .

(sy)

Ami nem való a kirakatba!

Kedves Ludas!

A Patyolatot már sokszor bírálták, okkal vagy ok nélkül. Elmondták róla, hogy lassú, pontatlan és kicseréli a ruhát. De azt még sohasem panaszolták el, hogy elcsúfítja egyre szépülő fővárosunk arculatát. Mi néhányan most ezen siránkozunk.

Köztudomású, hogy Budapest kirakatai minden világvárosi mértéket elérnek. Ha nincs is kirakatverseny – mint napjainkban –, akkor is szemet-szívet gyönyörködtet a sok, áruval bőségesen megrakott, valóban művészi ízléssel összeállított kirakat. Annál jobban megdöbbentett bennünket, hogy az V., Vitkovics Mihály utca 3. szám alatt levő Patyolat-fiók napok óta a hozzája beküldött úgynevezett kilós ruhával díszíti kirakatját. Színültig tele a kirakat motyókba fogott szennyes ruhával. Nézhetik a járókelők!

Szokás mondani: senki se teregesse ki a szennyesét mások előtt. Gondolom, ez vonatkozik a Patyolatra is, amely ezzel az érthetetlen kirakatdíszítéssel elcsúfítja Budapest utcáit. Vagy talán részt vesz a kirakatversenyben, és el akarja nyerni a főváros „legkomikusabb kirakata" címet?

A. S.

A Vitkovics utca környékének lakói nevében

Hiba lesz a kréta körül

Hazai krétagyártásunk a gyakori átprofilírozás következményeként, 1958 vége felé mind mennyiségileg, mind minőségileg elérte a legmélyebb mélypontot. Erre a jelenségre lapunk 1959. február 12-i számában „Hiba van a kréta körül" cím alatt felhívtuk az illetékesek figyelmét. Az időtájt a krétaféleségek gyártását a Politúr és Vegyitermék KSZ-hez profilírozták. Az új gazda átvette a Bodor utca 7/9-ben levő elhanyagolt gyártelepet, amit aztán közel kétszázezer forintos költséggel felújított, majd megindította a gyártást. A szövetkezet rövid idő alatt nemcsak a lemaradást hozta be, hanem a minőséget is feltornászta egészen a legmagasabb krétaszintig . . .

Nem is volna ma semmi hiba a kréta körül, ha az épület, amelyikben gyártódik, lebontásra nem ítéltetett volna. De arra ítélték, méghozzá határidővel! Az első határidő 1960. december 31. volt, az utolsó meg 1961. július 31-re szól. Az új helyiségnek viszont, ahova a gyárat át kellene telepíteni, még se híre, se hamva. Pedig a szövetkezet vezetői hónapok óta ostromolják már a KISZÖV-öt, az OKISZ-t, a Fővárosi Tanács építési osztályát stb., stb. De csak az akta gyű-

lik kilószám, aktából viszont még a technika mai fejlett fokán sem lehet krétát gyártani.

A kitelepítésig van ugyan még jó három hónapi tartalékidő, de ha az illetékesek ezt az időt is aktatologatással próbálják leküzdeni, mi már májusban megjósolhatjuk, hogy szeptemberre megint hiba lesz a kréta körül . . .

(bernáth)

Kukta-panasz

Gyakorló nagymama vagyok; 2 családra, 8 személyre főzök. Érthető tehát, ha minden újítást, ami megkönnyíti a házimunkámat, örömmel és lelkesedéssel fogadok. Így fogadtam a „Kukta"-fazekakat is, a kicsit, a nagyot, a mégnagyobbat egyaránt. De örömöm nem volt hosszúéletű, illetve addig tartott – körülbelül egy évig –, míg a „Kuktá"-val egyidejűleg kapott gumigyűrű tartott. Azóta csak bosszúságom van vele, mert az újonnan vásárolt gyűrűk igen rövidéletűek, öt-hatszori használat után már annyira kitágultak, hogy ujjnyi szélességben elállnak a fedőtől. Nem én vagyok az első, aki ezért panaszt emelt, de kiok-

tatták, hogy csak kihűlt állapotban vegye le a fedőt a Kuktáról. Ez a tudományosnak szánt magyarázat nem oldja meg ezt a valójában minőségi problémát, mert a gumi ilyen használat mellett is változatlanul nagyon rossz. Egyszerűbb lenne jó tanácsok helyett jó minőségű gumigyűrűket adni, és továbbra is segíteni a második műszakot teljesítő dolgozókat és a két háztartásban gyakorlatozó nagymamákat!

Molnár Jánosné
XVIII., Kassa u. 48.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Legyen Világosság!" című bírálatukra közöljük, hogy a Világosság Mozi építési munkálatai befejeződtek, és a mozit április 29-én megnyitjuk. Az átépítés és korszerűsítés határideje március 31-e volt, ezt az építő vállalat nem tartotta be, és ezért kötbérezési eljárást indítottunk.

Bp. Főv. Tan. VB
Mozgóképüzem V.
Müller Ferenc főmérnök

„Új dohánybolt — bizonytalan ideig zárva" című bírálatukra közöljük, hogy a dohányboltot 12-én megnyitottuk. A megnyitás azért késett, mert a biztonsági rácsot a beruházó vállalat nem tudta időben elkészíteni.

Főv. Dohánybolt V.
Gárdonyi István

Divatosak a nyílt tárgyalások

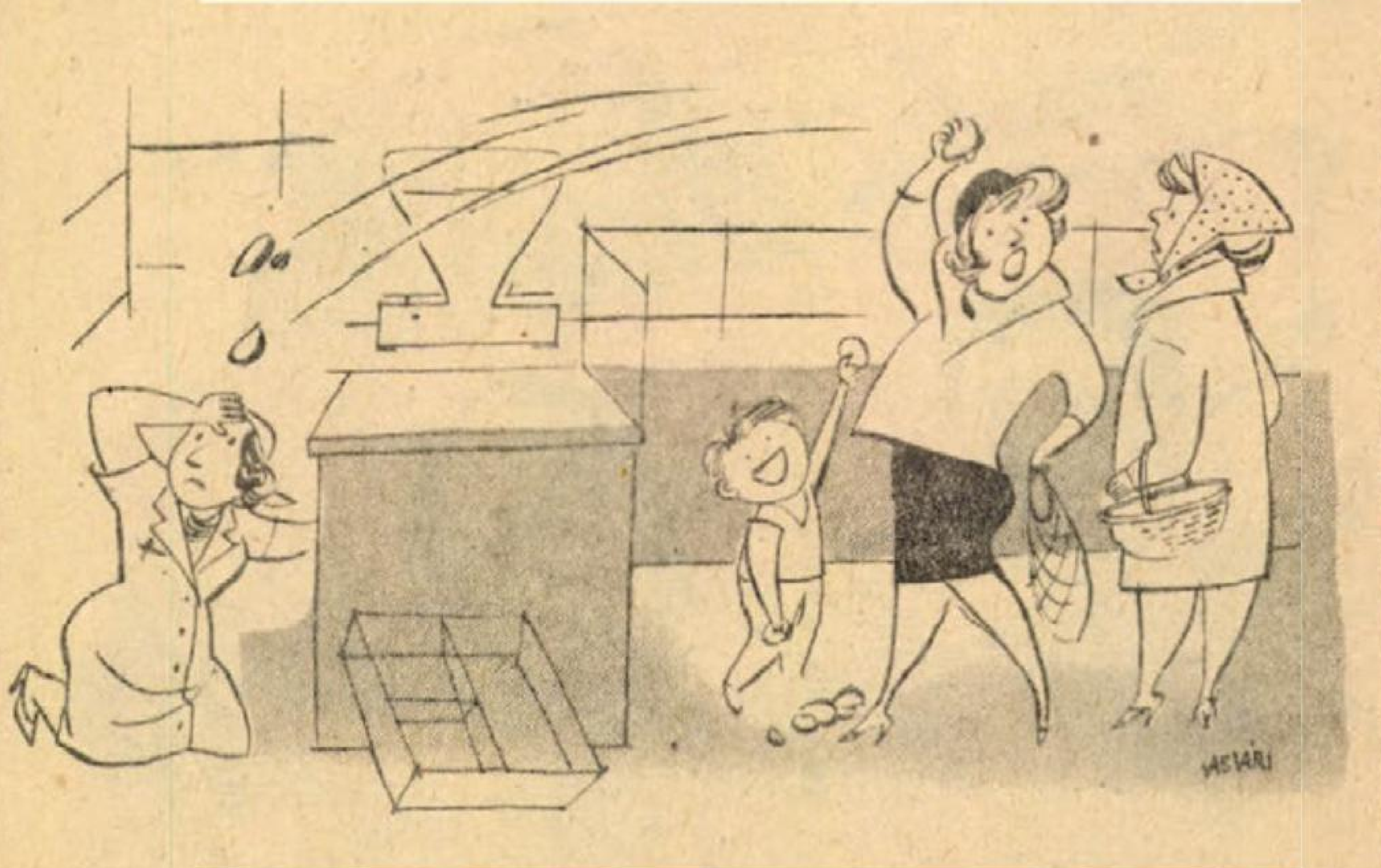
Hegedűs István rajza

– Mindig sok csontot ad!

Szombaton a péknél

Vasvári Anna rajza

– Miért dobja meg kővel azt a szegény elárusítót?
– Hátha visszadob kenyérrel . . .

Erőnlét

Ilonkát mindig szelíd, mimózalelkű lánynak ismertem, ezért nagyon csodálkoztam, amikor vasárnap délelőtt zilált hajjal, tépett nylonsállal, dühös arckifejezéssel szállt fel a fogaskerekűre.

– Mi történt, Ilonka? – kérdeztem részvéttel.

– Jegyváltás – mondta, és miközben a pénztárak előtt tolongó százakra mutatott, így folytatta:

– Még hozzá az ötös busszal jöttem idáig.

Útközben megnyugtattam Ilonkát, és megkérdeztem tőle, hogy mit csinál este.

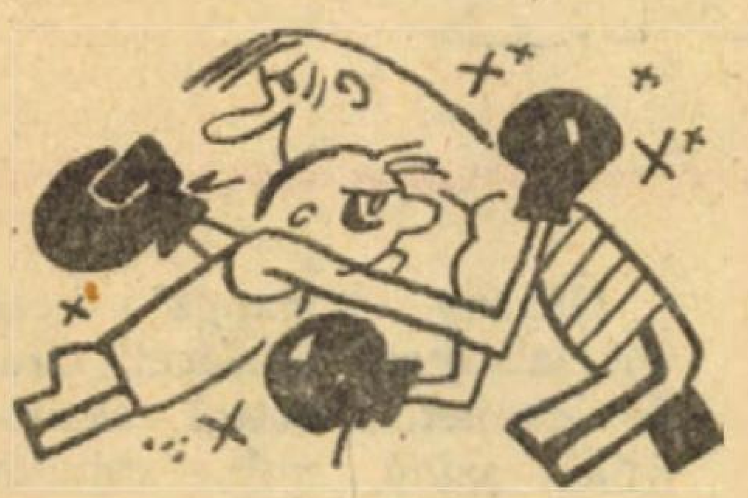
– Ha lejövök a hegyről, szabad leszek – mondta, miközben megigazította rendetlen haját.

– Mozi? Boxmeccs? – kérdeztem.

– Mozi.

A film rossz volt, és én sóvárogva gondoltam a remek ökölvívó mérkőzésre.

Két héttel később újból találkoztunk.

– Volt a Szabadság-hegyen? – kérdeztem.

– Voltam. Még nagyobb volt a közelharc a fogason és a buszon is. De már megszoktam...

– Mozi?

– Boxmeccs nincs?

– De van – csillant fel a szemem.

– Akkor oda.

Egy kicsit csodálkoztam, hogy a mimózalelkű Ilonkát érdekli az ökölvívás, de örömmel könyveltem el, hogy ma este nem fogok unatkozni.

Már a pehelysúlynál tátva maradt a szám. Ilonka kipirult arccal, vadul biztatta az egyik boxolót:

– Mindent bele! Sorozd meg! Balegyenest belé!

A középsúlynál magából kikelve követelte a horogütést, majd a kiütést, szidta a pontozóbírókat és ragyogott az arca, mikor a nehézsúlyban kiszámolták az egyik ökölvívót.

– Láttam mindjárt, hogy tízre nem tud felkelni – magyarázta nekem. Azután hozzátette: – Látszik rajta, hogy sohasem állt sorba vasárnap délelőtt a Fogaskerekű pénztárnál. Nincs erőnléte...

Palásti László

HA A KAMPÁNY SIKERÜL...

Nincs már messze a tej-korszak.
Kevés hive lesz a bornak.
Nem szomjazik senki mustra,
Hordóval fogy az Almuska.

Nem kell likőr, nem kell konyak,
Málnaszörpöt hörpöl a nyak.
Névnap, bankett, lakodalom:
Csipkeszörp lesz az asztalon.

Az elhagyott Szomorodni
Végleg el fog szomorodni.
Nincs már messze az az idő,
Kávézik a kefekötő.

Lacikonyhán csapos nem kell,
Koccint a nép aludttejjel.
Áldomásra kik betérnek,
Cukros limonádét kérnek.

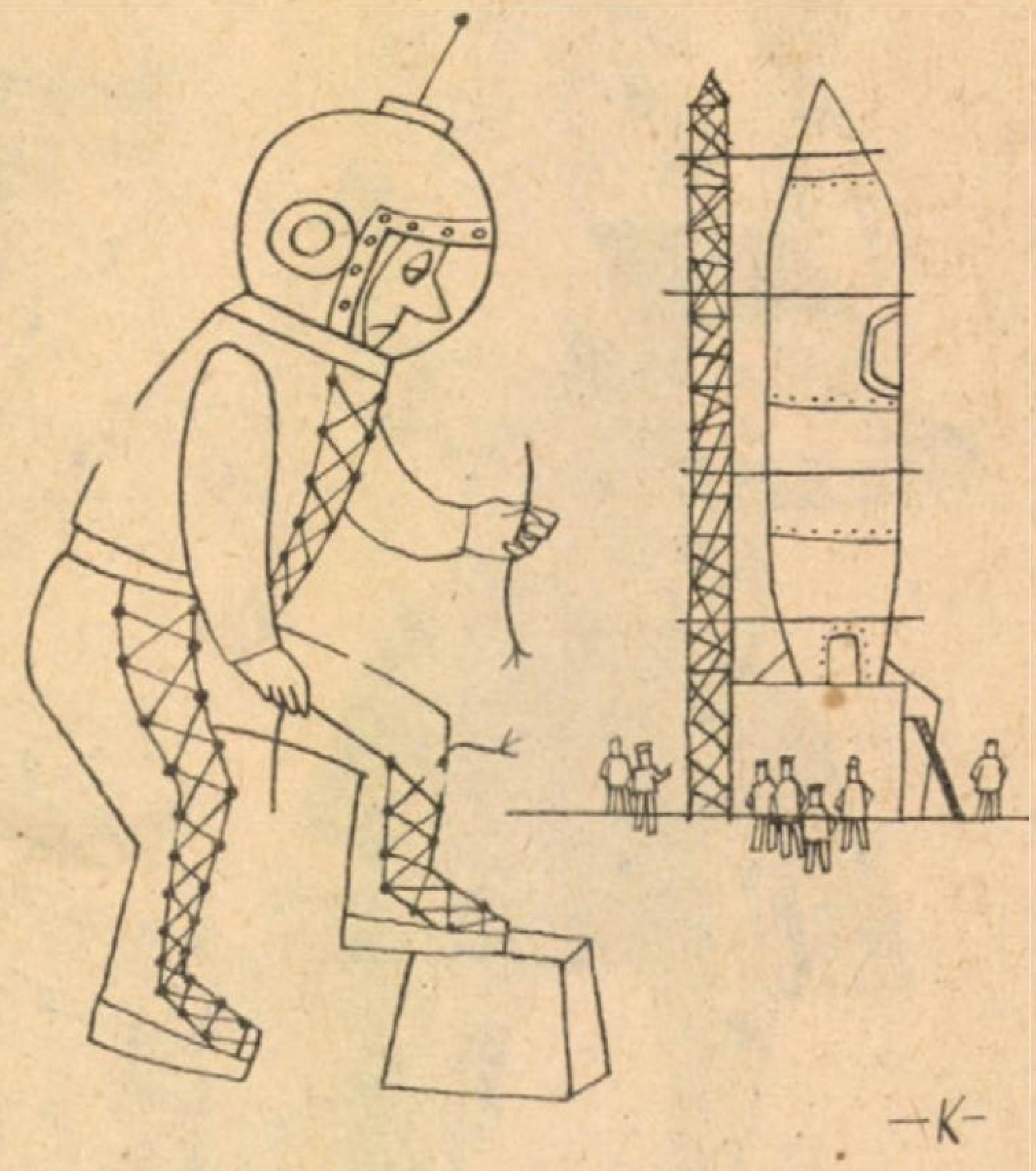
Sok garázda szépen megtér,
Szesz-társból lesz bambi-testvér.
Nem butít, öl, mérgez a szesz,
Hegy levéből — meggy leve lesz.

Nem kell kadar, se csopaki,
Védő-tejet nyel a szaki,
S elvonókúrára megy el,
Aki túl sok tejet vedel!

K. Tóth Lenke

Rajt előtt

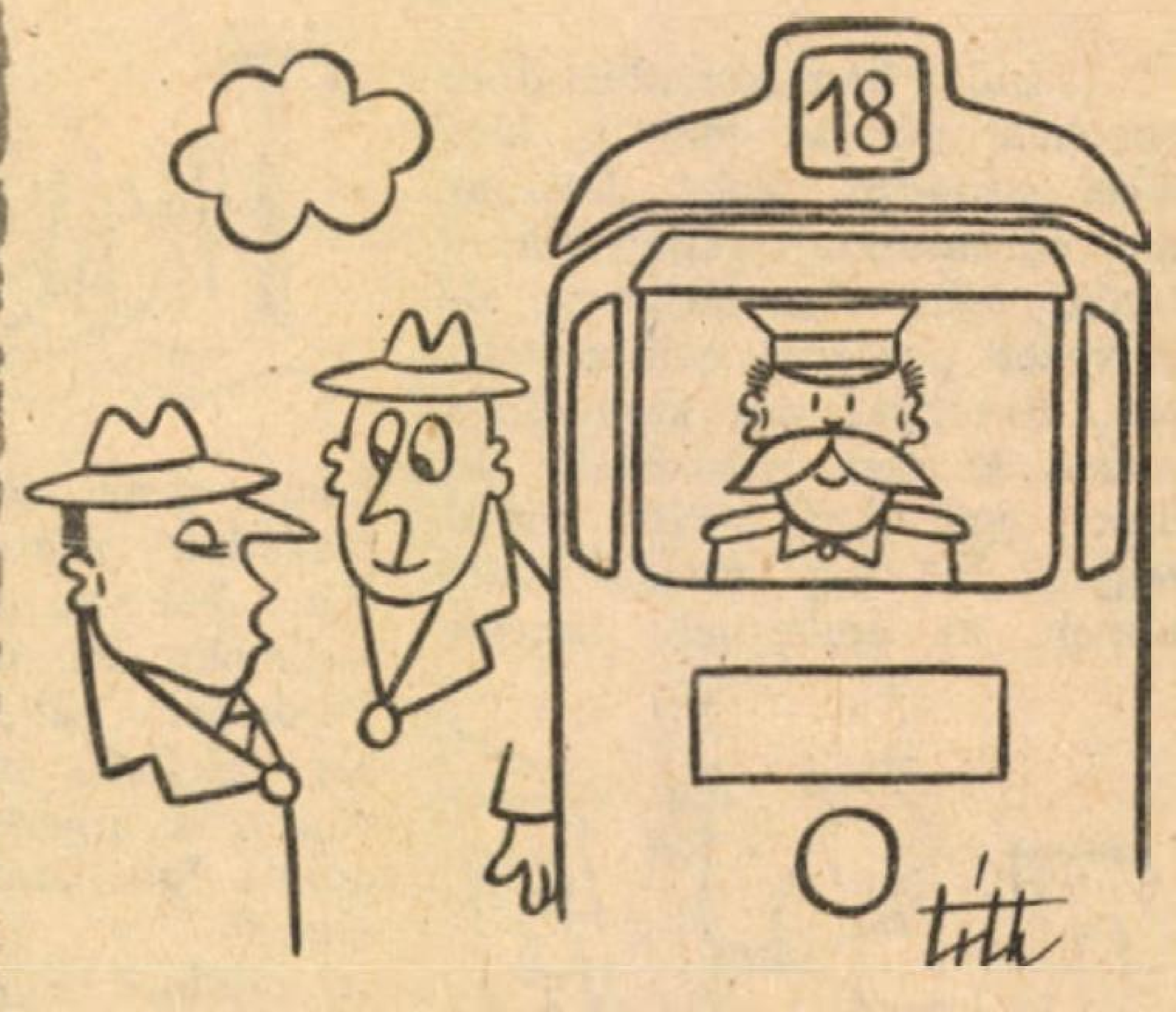
Kaján Tibor rajza

– A fene egye meg ezeket a mai fűzőket!

Illetékesek figyelmébe

Tóth József rajza

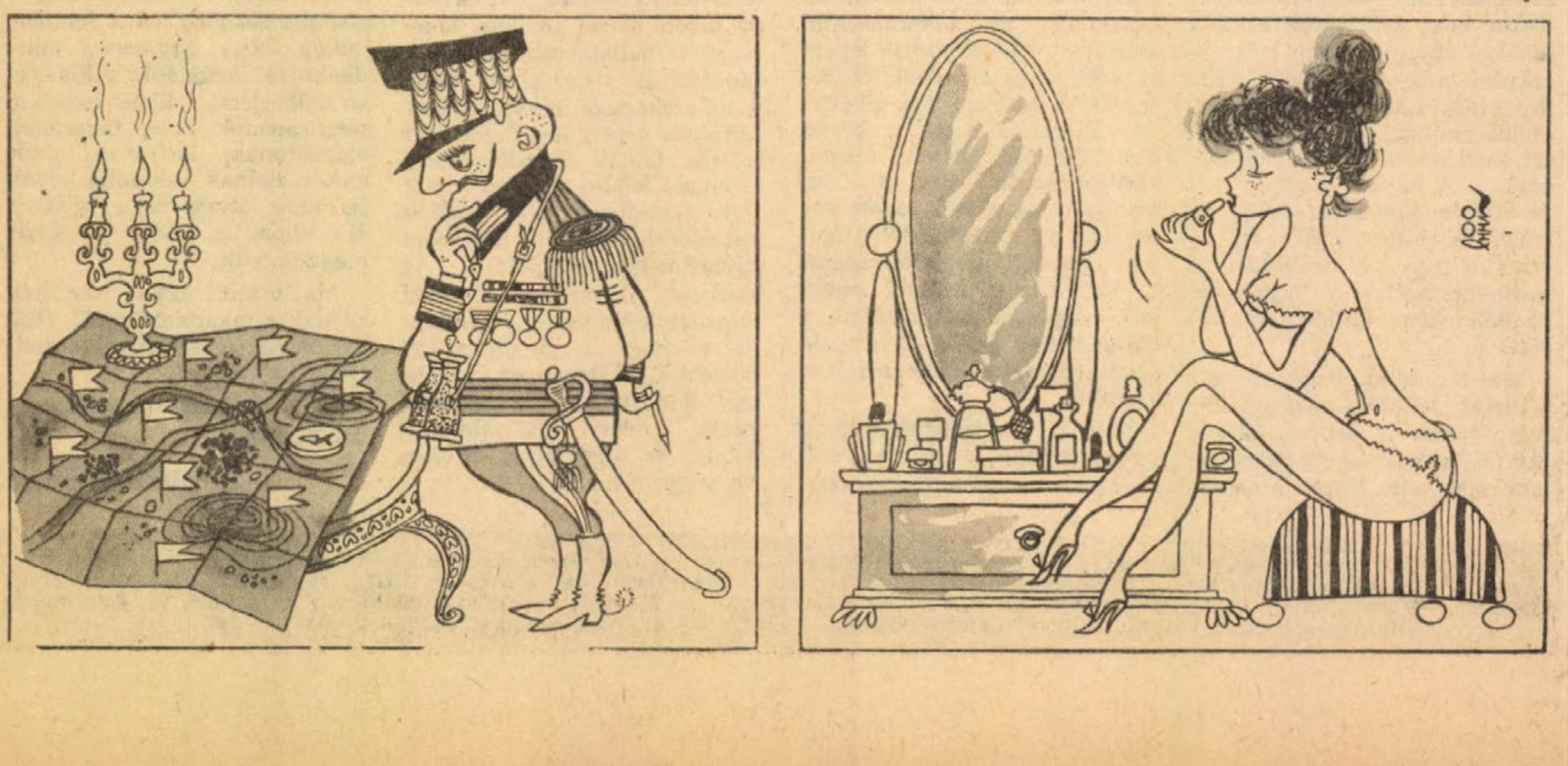
– No, itt a 18-as, ezzel elmegyek!

– De hiszen neked ez nem jó!

– Tudom, de olyan ritkán jár, hogy vétek lenne egy ilyen alkalmat elszalasztani!

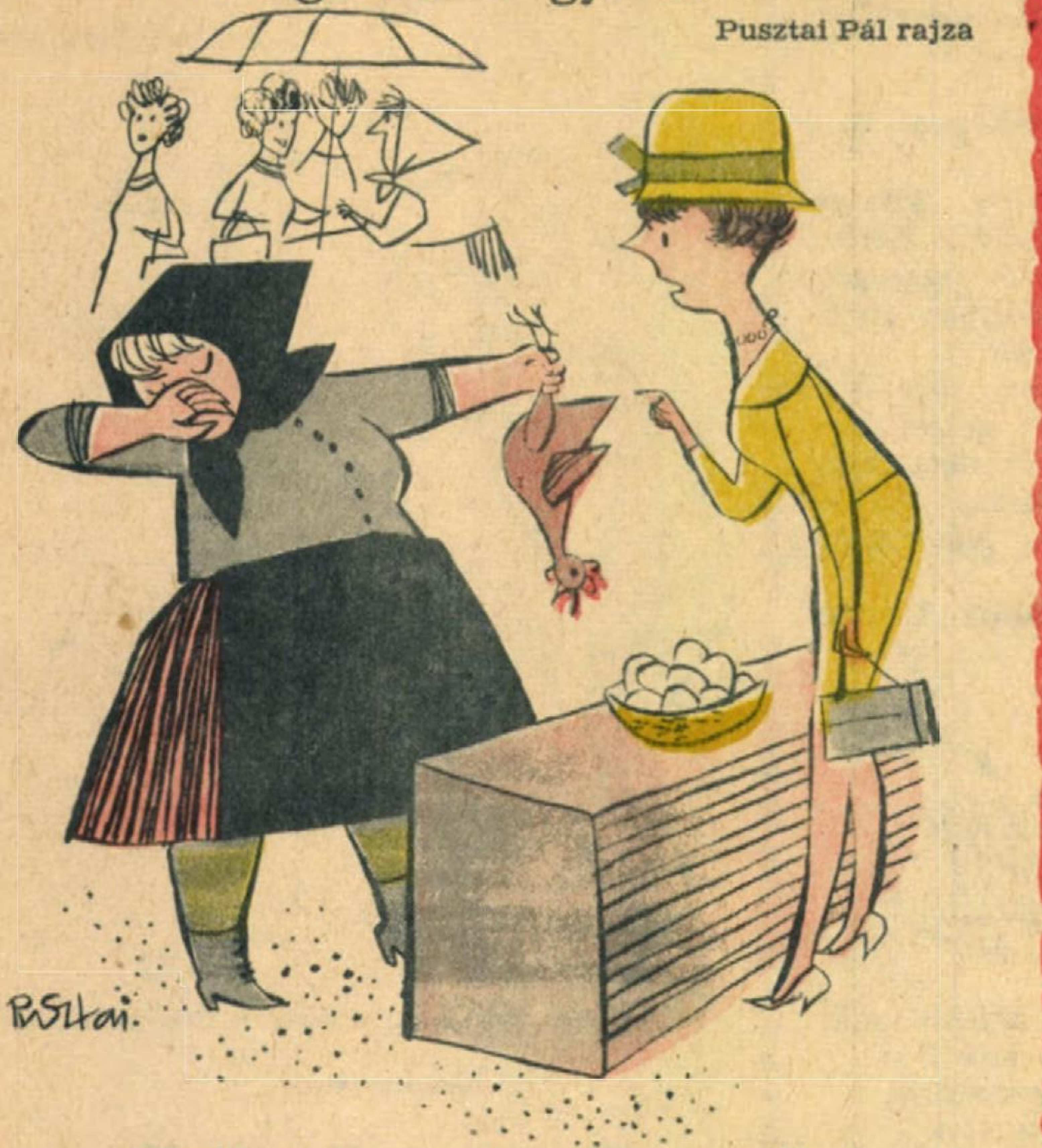
Nagy csaták előtt

Balázs-Piri Balázs rajza

De legalább szégyenlős...

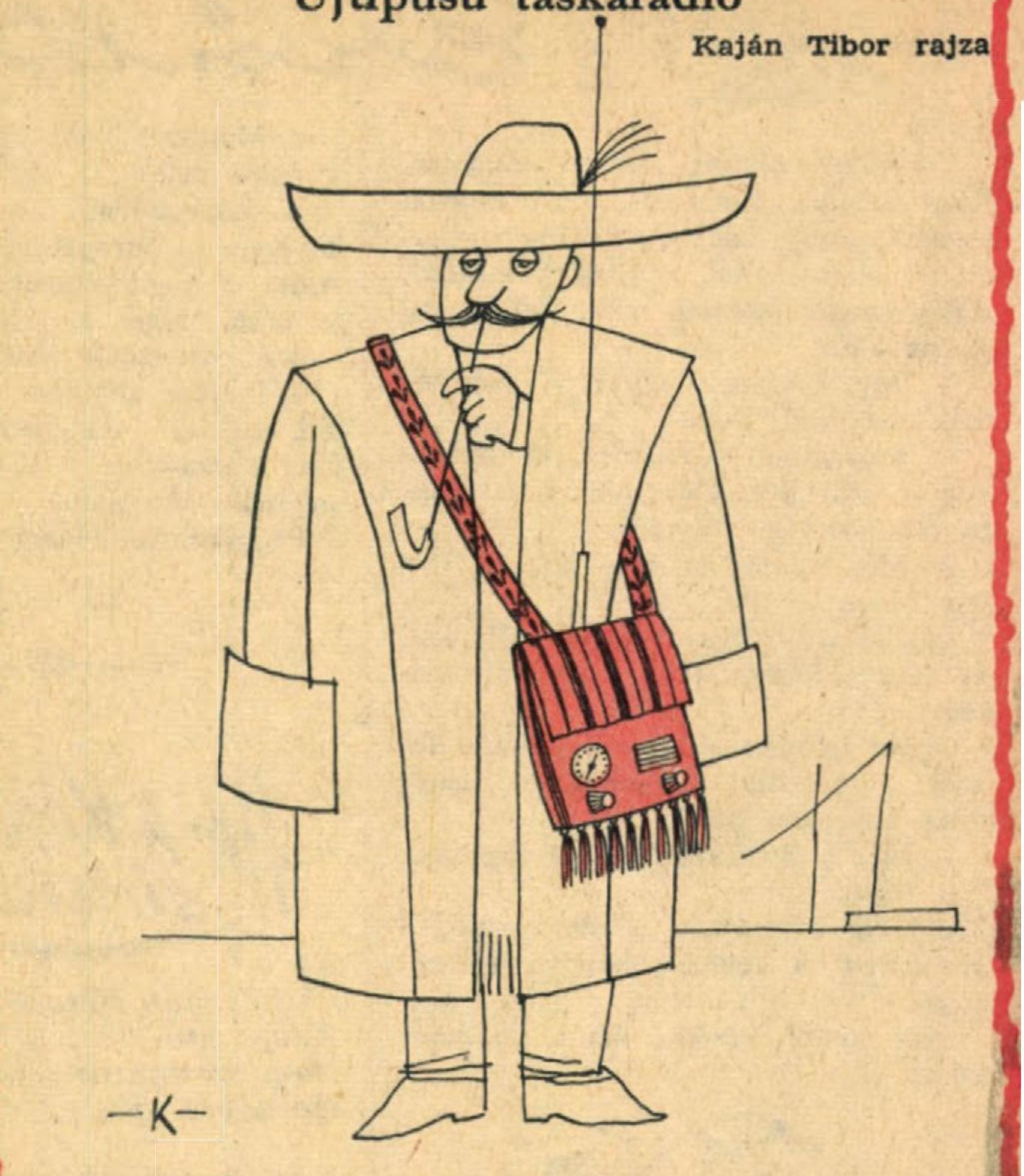
Pusztai Pál rajza

– Mondja, néni, mennyiért adja ezt a csirkét?

Újtípusú táskarádió

Kaján Tibor rajza

Minden Bámexbumfért-dolgozonak bérlete van a kislőcei strandra. (Szép, hosszúkás, narancsszínű, ropogós kartonlap, két, szimmetrikusan elhelyezett pecséttel, celofán-tokban. Érvényes egy személyre, másra át nem ruházható.) Jó dolog egy ilyen bérlet. Mert, tegyük fel, egy meleg nyári napon, az embernek, tegyük

fel, pancsolni szottyan kedve, akkor nem kell sorba állni a kislőcei strandon, nem kell tülekedni a pénztárablak előtt. Szó sincs róla. A bérlettulajdonos csak felmutatja a bérletét, esetleg kurtán annyit mond: bérl... A kapuk, mintegy varázsütésre kinyílnak előtte, s máris besétálhat a strandra – mint a teve a tű fokán a mennyországba –, irigy sorbaállók sárga pillantásai között.

Tíz éve tulajdonomban van a bérlet, de eddig még egyszer sem voltam a kislőcei strandon. Először is azért nem voltam, mert nem bírom a napot, hamar megfájdul tőle a fejem; másodszor azért, mert nem tudom, hol van az a Kislőce. A kollégáim sem tudják. Ha megkérdeztem őket, rendszerint azt felelték: mi a csudának akarsz te éppen Kislőcén strandolni? Igaz, mi a csudának is akarok én éppen Kislőcén strandolni? Egyszer kíváncsiságból megnéztem a helységnévtárt. Kislőce nem volt benne. Kislaca, Kislüce, Kislücü, Kislecő benne volt, de Kislőcét nem találtam.

Néhány évvel ezelőtt megindult nálunk a takarékossági mozgalom. A takarékossági mozgalom első és utolsó lépése az volt, hogy mindenkitől bevonták a kislőcei strandbérletet. Kiderült, hogy a bérlet megszüntetése jelentős megtakarítást eredményez. A megtakarított összegből háromezer év alatt egy fiaztatót lehet építeni. Jól fog jönni háromezer év múlva az a fiaztató, mondtam magamban, és leadtam a bérletet. Fájt érte a szívem, de a takarékosság mindennél fontosabb!

Már el is felejtettem, hogy nekem valaha is bérletem volt a kislőcei strandra, amely, nem tudom, hol van, amikor közölték velem: új bérletemet átvehetem a titkárságon. Nagyon megörültem a hírnek, és repeső szívvel vettem át a bérletet, amely ezúttal okkersárga színű volt, és négy pecsét díszelgett rajta. Annak is örültem, hogy ismét jól megy népgazdaságunknak, és nem kell spórolnunk fiaztatóra.

Két évvel ezelőtt, egy napon, öles plakátokat raktak ki a szobákban és a folyosókon. A plakátok lángbetűkkel hirdették: „TAKARÉKOSKODJ!" Másnap az igazgató értekezletet hívott össze, amelyen bejelentette: vállalatunk, a Bámexbumfért is részt kíván venni a takarékossági mozgalomban. Előadása végén javaslatot kért tőlünk. Lipták főosztályvezető azonnal felállt, és javaslatot tett: mondjunk le a kislőcei strandbérletekről. A javaslatot egyhangúan elfogadták. Az igazgató könnyes szemmel rebegett köszönetet, és elmondotta, hogy a megtakarított összegből, hatezer év múlva, egy ringlispilt lehet vásárolni, aztán mielőtt felszólalhattam volna, az ünnepélyes értekezlet véget ért.

Néhány hónappal később visszakaptam kislőcei strandbérletemet. Ezúttal smaragdzöld színű volt, csipkézett szélekkel, hat pecséttel, angol, albán és finn szöveggel, celofán-tasakban. Ismét mehettem strandra, amikor csak akartam, kivéve karácsony első napját és Szilveszter éjszakáját. Ezeket a megszorításokat

takarékossági okokból rendelték el. Zokszó nélkül belenyugodtam, sőt még azt is felajánlottam, hogy egyszer s mindenkorra lemondok a kislőcei strandbérletről. Ebbe azonban nem mentek bele, ingerülten elutasították, mondván: csak akkor tudnak takarékoskodni, ha most átveszem a bérletet. Ha eljön az ideje, ők úgyis megszüntetik.

Ma megint sokat beszéltek nálunk a takarékosságról. Holnap beviszem a kislőcei strandbérletemet.

Rám mindig számíthat a népgazdaság.

Mikes György

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, 142–220. – 61. 2099 – Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. – Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. – Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180–850.